

IMMACULATA

6/1998

Č.40

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1998

(Druhý rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Duch Svätý)

Listopad - Aby Boží Duch v nás oživil dar Božího Synovství a učinil nás svatými tak, jak On sám je svatý.

Prosinec - Abychom se v poslušnosti Otci stali jako Ty, svatým místem v němž se Slovo stalo tělem.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milovaní!

Dům. Co je to dům?

Střecha nad hlavou, zázemí, místo kam se můžeme vracet, místo vzniklé z námahy, obětí a sebeodříkání, kde se zrcadlí úsilí, moudrost i srdce stavitele. Dům je také dar a milost, protože ho mnozí nemají. Ovšem může být i dům bez domu - dům krásných vztahů a třeba i bez střechy, oken a dveří. Dům, kde lidé jsou si blízko, rozumí si navzájem a chápou jeden druhého, dům vytvářený vztahy naplněnými radostí, pokojem a láskou. Dům ve kterém je jeden druhému přístřeším a oporou. Dům, který nejde koupit za peníze.

Je mnoho lidí vlastnicích domy, vily, dokonce hrady a zámky, ale přitom nevědí, co je to dům lidskýma rukama neudělaný, dům hlubší podstaty, přesahující lidský um, pýchu a okázalost. Dům založený jen na materiálních hodnotách, i když by byl vytápěn tou nejmodernější a nejvýkonnější technologií, bude pořád studený. Teplem pro dům jsou otec, matka, děti, kteří se navzájem milují.

Každý člověk touží po teplém domu, nebo lepe řečeno, opravdovém domově, po místě naplněném vším krásným a dobrým, teplým a srdečným. Lidstvo takovému místu říká ráj. Ten byl stvořen pro člověka milujícím Otcem - Bohem. Jenže člověk se díky záměně hodnot způsobené hříšnou neposlušností vzdálil od Otce, od Matky a teď hledá svůj dům často na nesprávné adrese. Ale ne jenom člověk hledá, Bůh také hledá i Matka Boží. Proto Bůh sestoupil v lidské podobě mezi nás, aby nám ukázal kde a jak máme hledat a aby nás povzbudil a ujistil o tom, že v domě našeho Otce je místo pro každého. S Jeho pomocí a ve společenství Marie - Matky Církve, s radostí půjdeme do domu Hospodínova.

Milí čtenáři, přejí Vám, abychom všichni v tomto duchu prožili Vánoce a postoupili dál na cestě do domu Otcova.

Vše je připraveno, pro každého je místa dost, Otec čeká a zve nás všechny také dnes na prahu třetího tisíciletí!

o. Josef

Maličký Bůh

Viš, můj bratře
proč se tvůj Bůh
stal v Betlémě
tak maličkým?
Aby mohl do tvé duše
nepozorovaně vstoupit
zadními vrátky
bez hřebu a okázalosti
bez fanfár a muziky
ne aby tě okradl
z jeho rukou jsi vyšel
se vším, co máš
ale aby ti na stůl
postavil kytičku
všechno uklidil
a pak zas nepozorován zmizel
abys pochopil
že tě má někdo
nezištně rád
a napříště
abys zůstal doma
sám se sebou
a čekal, až přijde zas.

František Klíka
Advent 97 v Aši

Stan Rougier

František z Assisi

(Dokončení)

„Láska není milována“

František dneška našel nebezpečnější radosti, než byly kdysi. Překrývá své rozčarování tvrdšími a účinnějšími drogami. Jeho potřeba být obdivován je daleko náročnější, nestačí mu jít do boje proti městu Perugia. Protože nemá skutečné nepřátele, vidí nepřitele všude a v každém. Sám sebe nenávidí. Časem se setká s nějakou sektičkou, která mu nabídne pochybné „vzrůšo“. To je vždycky předstín velmi agresivního ateismu. Odpadky těchto forem zkaženého náboženství se měří podle míry jejich ošemetnosti. A tak se setkáváme v mrazivě patologické s mrtvolou malého Františka, který má v kapse na lístečku načmáráno „láska není milována.“

Ti nejcitlivější se různými způsoby snaží uniknout ze slepé uličky, do které se materialistický způsob života na Západě dostal. Kdysi se do ponorky brávali králíci. Jejich smrt byla poplašeným

foto: archiv

signálem. Bylo nutné se vynořit, neměla-li celá posádka zahynout udušením. Kolik beznaděje, tak špatně maskované drogami, kolik sebevražd bude ještě zapotřebí, abychom pochopili, že je to signál?

Věřící, kteří tohle čtete, nezůstávejte ve svém vztahu k Bohu v kolejších vyježděných zvykem. Čtěme evangelium očima Františkovičkama! Odhodme brýle lidí znuděných a smutných! Vždyť i my přicházíme někdy do styku s mladými, kteří hledají klíč či více klíčů ke smyslu života. Nenajdou u nás jen nechutnou a znehodnocenou sůl? Je-li tomu tak, nedivme se, že ji rozšlapou. Kéž by nás jejich zlost nebo lhostejnost konečně probudila!

Chťejí víc než jen zvýšené dávky narkotik, které končí slovem smrt. Hledají místo, kde je možno znovu se narodit. V hinduistickém klášteře v Indii jsem se setkal s řadou lidí ze Západu, kteří zde hledali smysl svého života. Biskup z New Delhi mi řekl: „Myslíte, že by přišli sem, kdyby se byli odvažovali promlouvat k nim o Františkovi z Assisi?“

Rád bych tak učinil. Pokusím se vám odhalit tajemství jeho radosti. Můžeme se k němu přiblížit jen s chvěním: je to tvář Boha, které se František klaní, kterou adoruje.

Žít z lásky a z čerstvé vody

František považuje za svého bratra a sestru každé stvoření, protože je oslněn něžnou láskou Otcovou. A potom je tu ještě věčný Syn, který svůj osud spojil s osudem všech. Kdo, ne-li On, miloval až k smrti právě ty, kteří nebyli milováni? V době, kdy byl František sám, všemi opuštěný, sám sebou opovrhující, kdo jiný na něm u svatého Damiána spočinul pohledem něžné lásky, ne-li Kristus Ukřížovaný - Bůh, který se svou láskou stal nejzranitelnějším a nejpohrdanějším mezi všemi lidmi? Zranitelnost Boha betlémskou slámou. Narozený v prúvanu, ve špině dobytčího chléva. Ponížení Boha na šibenici golgotského pahorku. Přibitý jako ubohá sova k vratům stodoly. „Pro tebe jsem to udělal, ty máš pro mne velikou cenu, miluji tě.“ Odnášil-li si jednoho dne

František Ježíšova stigmata, pak jen proto, že Ježíš byl poznamenán stigmaty Františkovými. „Naše rány nesl na sobě...“ - „Podívej se, vtiskl jsem si tě do svých dlaní, Františku.“

V evangeliu, kde se čte o ženě přistižené v cizoložství, nebere Ježíš v úvahu dvacátý paragraf trestního zákona, jak je pro Židy stanovila kniha Levitikus. Ježíš vidí jen zraněné srdce té ženy. Vidí všechny aféry, které přišel splatit a vykoupit, vidí všechny tvrdé zákony, které musí zlidštit svou božskou láskou. Ježíš se ujímá obrany všech, které slušná židovská společnost vylučovala ze svého společenství: pohanů a samaritanů, prostitutek a veřejných hřištníků, vojáků okupační armády, bludařů a posedlých, malomocných a smilníků, nevyлéčitelně nemocných. Ježíš se odvážil milovat i za cenu ztráty své vážnosti a cti, i když za to zaplatil životem. A Ježíšova láska pronikla Františka až do posledního vlákna jeho bytosti. Všude a ve všem se setkává se svým pokořeným Kristem. Neublíží ani červovi, protože si vzpomene na slova žalmu: „Já jsem červ a ne člověk.“ Zachraňuje před porážkou ovci, protože mu v myslí vystanou Izaiášova slova: „Jako beránek vedený na porážku...“ Ke konci svého života prosí František svého Pána, aby mu dal pocítit, co sám cítil na kříži. Chtěl milovat tak, jako miloval Ježíš. Byl vyslyšen.

Adorace a něžná láska

Františkovým Kristem je Ježíš Ukřižovaný a Vzkříšený. Vítěz nad všemi silami smrti. Žije. Důkaz? Strašná radost, kterou zaplavuje Františkovo srdce. Ptají se Františka po identitě. „Jsem herold, hlasatel, vyslanec velikého Krále,“ odpovídá po své konverzi.

Ježíš je mu vším. „Pán mně dal bratry...“ - „Pán mne přivedl...“ - „Pán mne osvítit...“ A se všemi se chce podělit o svou radost. Proto chodí po cestách necestách a nepřestává zapalovat srdce. „Podrž si Ježíše Krista v hloubi své duše a přilni k evangeliu.“ Tato láska ke Kristu se neobejde bez toho, aby se František nepodílel na způsobu jeho života, na jeho lásce k Otci, na lásce k lidem. František volí chudobu. Ne z toho důvodu jako hinduističtí jogínové, aby nepadl do léčky žádosti, tedy z jakési duševní hygieny. Jde ve stopách Toho, kdo neměl ani kámen, na kterém by mohla spočinout jeho hlava. Je smířen s tím, že bude zesměšněn,

ponížen, pokořen, sveden, „krátce cestou ve stopách Ježíšových“.

„Copak se tím změní, staneme-li se křesťany?“ ptávají se dnes mladí lidé. František jasně ukazuje, co se stane v životě člověka, který tam nechal vstoupit Boha. „Ježíš je cesta, která vede k Otci. František nám ji ukazuje,“ řekla Klára z Assisi. Kolika omylům ve svém životě bychom se vyhnuli, kdybychom četli evangelium očima Božích svědků, jimiž svědci jsou! Čteme-li evangelium jansenisticky, stává se nástrojem pokořování. Ale pro Františka je Ježíš tím druhým, přítelem, nejbližším.

Adorace a něha se nevyklučují, jedna druhou povolává. Františkův Kristus je od věčnosti Otcem milován. „Otcův velmi milovaný syn,“ píše František, „Otcovo Slovo“, „už ne smrtelný, nýbrž na věky žijoucí a provždy oslavený...“ „Bůh je Láska...“ „Bůh není nic než Láska...“ „Bůh je Otec, Ježíš ho něžně nazývá Abba - drahý tatínku. Je shovívavý, úžasný, sladký, laskavý, roztomilý.“

Františkův Bůh

Ježíš, jak Ho František objevuje, je jedním z Trojice - člověk, který přichází z říše, kde jedinou realitou je láska. Od samé věčnosti se Otec dává Synovi celý a Syn se celý od Otce přijímá. Jejich láska je tak silná, záření tak mohutného, že chtějí přitáhnout miliardy stvoření do přívalu své radosti.

Františkův Bůh není bohem - samotářem. Samotářství vytváří skrbliky a hamižníky. Františkův Bůh je společenství, sdílení, výměna, dar a přijímání daru. Na naši Zemi přichází věčný Syn proto, aby nás pozval do plnosti této radosti. Zve nás, abychom do ní vstoupili a dali se Otcem milovat jako On.

„Stal se člověkem, aby se člověk stal Bohem,“ řekl svatý Irenej. Nad touto myšlenkou František přímo jáásá: „Milujme všichni Pána Boha z celého srdce, celou duší, celou myslí, vší silou a mocí, všemi silami ducha a těla, vší náklonností a žádostí, z hlubin srdce, všemi svými touhami a celou svou vůlí.“ (1 Reg. 23).

Ó, Františkova řeč, oheň sám! Slova plynoucí jako slzy radosti! Poslouchejte: „Jak šťastni jsou ti, kdo milují Boha a kdo milují své bratry tak, jak je miluje Bůh! Jsou syny Synovými, dovršují jeho dílo. Jsou manželi, otci, matkami našeho Pána.

Manželi jsme, jsme-li s Ježíšem Kristem sjednoeni Duchem Svatým. Jsme jeho bratry, plníme-li Otcovu touhu. Jeho matkami, když ho nosíme ve svém srdci a ve svém těle a rodíme ho velkomyslnými skutky. Jak je to nádherné, jak úžasné mít za manžela Ducha Obránce! Jaké okouzlení! Jaký mír! Jaká lahoda! Jaká strhující radost nadevšecko žádoucí mít takového bratra a takového syna, který se vydal za nás.“

Přečteme-li si text takové síly, chápeme, co kdysi kdosi o Františkovi napsal: „František se nemodlí, František je modlitbou, která se stala člověkem.“

Živý, skutečný, hmatatelný

Ó, kdyby Františkova Boha poznali ti, kdo nevěří! Jakého Boha to ateisté popírají? V jakého Boha odmítají uvěřit? Jsou alergičtí na boha - odpůrce života, nepřítel člověka, na boha - tmáře, který zhasíná světlo rozumu a uspává, který je na číhané. Sartrova Boha, který slídí, aby malého Jeana-Paula přistihl při činu.

„Milujme Boha všemi svými touhami,“ volá František, „svým tělem a všemi smysly, které nám dal. Proč si jimi neposloužit, abychom ho milovali? Okuste a uvidíte.“ Františkův Bůh není Nietzscheův „obratlovec z mlhoviny“. Je živoucí, skutečný. František je obhájcem lidové zbožnosti a jejího projevu. Dnes je tak strhující svou spontánností například v Polsku a ve všech zemích Latinské Ameriky. Prostí lidé se stávají našimi učiteli - i v teologii. „Děkuji ti, Otče, že jsi to skryl před učenými a zjevil to malým...“ Je to jeho Srdce, které přichází v eucharistii, aby blízko blizoučko tlouklo vedle srdce našeho. Aby došel k Bohu - Lásce, otvírá evangelium Františkovi cestu naprostého, totálního odříkání. Chudoba budhistických mnichů a „odříkavých“ mezi hinduisty je sice radikálnější než chudoba Františkova. Ale jemu nejde o to, aby běžel nějaký maratón chudoby. Jeho chudoba je realizací Ježíšova přání: „Opusť všecko a pojď za mnou!“ Vynecháme-li ono „pojď za mnou“, pak je „opusť všecko“ něčím přímo absurdním, nesmyslným. Dívka opouští domov a vlast a jde se svým milovaným až na konec světa. Slyšíte, že by snad zdůrazňovala, že to všecko opouští atd.? Má jediný důvod: „Mám ho ráda. Miluji ho.“ - „Neponechávejte si ze sebe nic,“ říká František, „aby vás celé celičké dostal Ten, který se dává celý.“

„Udělej ze sebe velikou nádrž, abych ti mohl být přítelem,“ řekl Ježíš svaté Kateřině Sienské. Chudoba podle evangelia je zjevným znamením skryté skutečnosti. Velmi bychom se klamali, a riskovali bychom, kdybychom mluvili o Františkově chudobě a zapomínali na její pohnutku: pro čí lásku chtěl být František chudý? „Můj Bůh - mé Všecko.“ Okusíme-li jednou lahody tohoto pokladu, radosti s ničím nesrovnatelné, nebude se nám už dále zdát, že jsme něco ztratili, když jsme se vzdali všeho, co jsme měli. Ba naopak. Milovník dobré hudby zavírá dveře a okna, jen aby nerušeně vyslechl drahou symfonii. „Pane, vytrhni z mého života všecko, co by tě mohlo zakrýt mým očím.“

Sama o sobě je chudoba jen neštěstím, rozhodně záporom. Svátý Pavel o tom praví: „Kdybych všecko rozdal chudým a neměl lásku, ničím bych nebyl.“

Mohl bych si zamanout, že se stanu tulákem, vyžebraám si něco k jídlu a přespím ledaskde. Tahle chudoba nebude ovocem lásky, a tak i kdybych nic neměl, budu zavalen nejnebezpečnějším bohatstvím: sám sebou. Naše já může být totiž pěkně nadýmáno hrdostí, že jsme chudí. A v takovém případě nejsem nádrž, kterou může naplnit přívál. Jsem prostě jen prázdný. Jsem reproduktor rozhlasové vysílačky, kde se rozléhá jen můj hlas.

Existuje totiž také mrtvá chudoba, jako může být mrtvé mlčení. Chudoba, k níž nás vábí František, to je chudoba milenců. Ti toužívat „žít z lásky a z čisté vody“. Říká-li svátý Pavel: „Kvůli němu jsem souhlasil, abych všecko ztratil...“ nezaznívá z toho znepokojený vzruch. Co se týká Františka, řekl by asi toto: „Odhazuji-li se smíchem sbírky svých perel, dělám to proto, že jsem našel perlu jedinečnou. A tak chci vychutnat radost, že ji mám.“

Bud' chválen, Pane, za našeho bratra Františka!

Čistota, kterou chtěl František žít, nebyla něčím samozřejmým pro muže, který měl v žilách krev. Vypravuje se, že jednou v zimní noci zatoužil, aby si tak hezky mohl položit hlavu na něčí laskavé rameno. Takovou závat však František vyžene exorcismem humoru. Vyběhne do chladné noci a uplácává si „manželku“ ze sněhu. Příhoda nasvědčuje, že František věděl, jak silná je v člověku touha po přirozené lásce. Mohutná síla vášní se neuklidní,

když ji popíráme, zapíráme a potlačujeme. Správnější je zacházet s ní „ekonomicky“. Ve vodní přehradě se shromažďuje slepá síla horských bystřin a mění se ve světlo. Vroucí něha, jakou František miloval Kláru, Anežku - je vzácným příkladem takové přeměny a sublimace.

Poslušnost? Podle Františka to není ona karikatura poslušné ponížnosti, na kterou dnes mladí lidé pohlížejí s odporem. Poslušnost znamená pro Františka cosi jiného než plnit něčí příkazy, řídit se něčími zákazy. Poslouchat - znamená pro Františka opravdu poslouchat, jak tluče druhé srdce. Poslouchat, po čem touží, souhlasit, aby měla přednost před námi. Poslušností míní František ochotu dávat přednost tomu, čím se „poroučející“ od nás odlišuje.

Podstata buddhistického učení je v opakování jisté věty: „Zbav se všeho, od všeho se uvolní a osvobod. Najdeš plnost života a jasu.“ Cesta, kterou navrhl Ježíš a po níž se František dal, vede právě opačným směrem: dej se najít TÍM, který je pramenem vší radosti, ON tě zbaví všeho, co ti brání, abys Ho miloval. Nejsou-li řeholní sliby takto chápány, mohou

posílit pýchu, touhu po moci. Pak plodí zatrpklé duchy, kteří si svým okolím dávají draze platit svou masochistickou amputací. František vzal evangelium za správný konec. Našel jedině správný klíč: BÝT ŠTASTNÝ.

Evangelium to jmenuje

BLAHOSLAVENSTVÍM.

Ježíš a František jsou šťastní tím, že milují. A že milují tak mocně. I v slzách a v pronásledování triumfuje jejich láska, noc poslouží, aby se tím jasněji projevila sláva ohně.

V sobotu 3. října 1226, když naposled zaspíval ve společenství bratří, vstupuje František do nového světa, který nám slibuje Bůh. Tam už není nikdo uražen, ponižován, utlačován, tam „Bůh setře každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pomínulo“ (Zj 21).

Buď pochválen, Pane, za našeho bratra Františka! Naše hořká noc je méně hořká, víme-li, že jsou takoví lidé. Díky jim lépe poznáváme TVOU pravou tvář, TEBE, ty setbo ŽIVOTA, tajemství RADOSTI, pramen LÁSKY! ●

„Pojd' za mnou“

Co to je povolání? Je to vnitřní výzva milosti, která proniká do duše jak zrno, aby v ní dozrávalo. Pán volá všechny křesťany ke svatosti, k následování Ho, k životu podle Evangelia.

Projev Svatého otce ze dne 14. prosince 1980

V době před Druhým vatikánským koncilem pojem „povolání“ byl používán především ve vztahu ke kněžství a řeholnímu životu - jako kdyby jen v těchto případech říkal Kristus to své evangelijní „pojd' za mnou“. Koncil rozšířil tento pohled (...), každé životní povolání člově-

ka jakožto povolání křesťanské, je odpovědí na tu evangelijní výzvu. Kristova výzva „pojd' za mnou“ se ozývá na různých cestách, jimiž kráčí životem učedníci a vyznavači Božského Vykupitele. Různým způsobem je také možné stát se následovatelem Kristovým.

Dopis mladým

Dovolte, aby vás Kristus oslnil, nekonečný, který se postavil uprostřed vás ve viditelné podobě, abyste Ho mohli následovat (...). Dovolte, aby vás zachvátila láska Duchu Svatého...

Poselství Jana Pavla II. k XXIX. světovému dni modlitby za povolání

Kristova výzva „pojd' ze mnou“ se ozývá na různých životních cestách. Jednou z nich je život po vzoru sv. Františka z Assisi v Řádu minoritů. Není to snad ta tvoje?

o. Miroslav Paluch, Konvent minoritů v Brně, Minoritská 1, 602 00 Brno

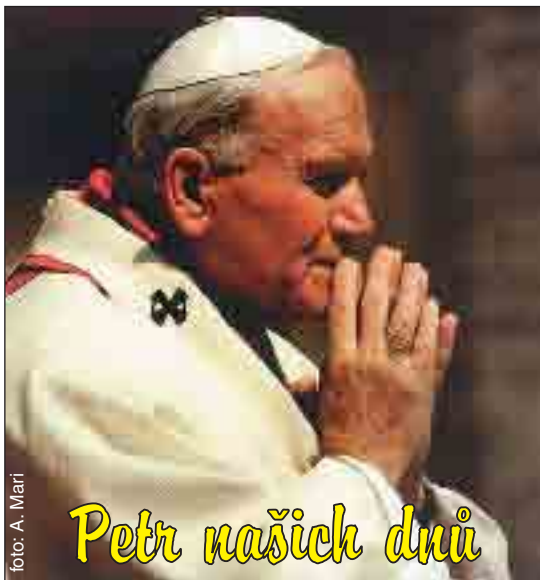

foto: A. Mari

Petr našich dnů

Kde je Duch Páně, tam je svoboda.

(Úryvek z katecheze Svatého otce Jana Pavla II. při generální audienci 2. září t.r.)

„...*Kde je Duch Páně, tam je svoboda*, říká nám apoštol Pavel (2 Kor 3,17). Vylitím Ducha Svatého zmrtvýchvstalý Ježíš tvoří životní prostor, kde se lidská svoboda může v plnosti uskutečnit. Neboť dar, který Ježíš přinesl Otcovi ze sebe sama, se stává mocí Ducha Svatého skrze křest a zmrtvýchvstání pramenem a vzorem každého opravdového vztahu člověka s Bohem a bratry. *Boží láska*, píše svatý Pavel, *je nám vylitá do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán* (Řím 5,5). Životem v Kristu,

skrze víru a svátosti, se také křesťan celý dobrovolně odevzdává Bohu Otcovi. Úkon víry, kterým se křesťan zodpovědným způsobem hlásí k Bohu, věří v Jeho lásku zjevenou v Kristu ukřižovaném a vzkříšeném, a zodpovědně se odevzdává vlivu Ducha Svatého, je nejvyšším projevem jeho svobody (srov. 1 Jan 4,6-10). Radostným pak plněním vůle Otcovy, po vzoru Kristově a s mocí Ducha a v každé životní situaci, křesťan kráčí cestou pravé svobody a směřuje v naději k okamžiku přechodu do plného života v nebeské vlasti. Duch Svatý, učí katechismus Katolické církve, nás působením milosti vychovává k duchovní svobodě, aby z nás učinil svobodné spolupracovníky na jeho díle v Církvi a ve světě (Katech. kat. církve č.1742).

Tento nový obzor svobody, vytvořený Duchem Svatým, řídí také naše vztahy s bratry a sestrami, které potkáváme na naší cestě. Protože Kristus mne vysvobodil skrze svou lásku, tím že mi dal svého Ducha, mohu a jsem povinen se z lásky dobrovolně odevzdat svému bližnímu. Tuto hlubokou pravdu vyjadřuje první list apoštola Jana: *Z toho jsme poznali lásku: že Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry* (1 Jan 3,16). Nové přikázání Ježíšovo shrnuje zákon milosti: *To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život* (Jan 15,12-13). Na ten vrchol lásky, na který vystoupil Kristus ukřižovaný, nemůže nikdo dorazit bez pomoci Ducha Utěšitele. Svatý Tomáš mohl proto napsat, že nový zákon je sama milost Ducha Svatého, kterou jsme dostali v Kristu skrze víru (srov. Summa Theologie, I-II, q. 106, a, 1, conclus. et ad 2). Tento nový zákon svobody a lásky je zosobněn v Ježíši Kristu, avšak zároveň, v plné závislosti od Něho a Jeho vykoupění, ho nalézáme v Matce Boží. Plnost svobody, která je darem Ducha, se vznešeně projevila skrze Mariinu víru, skrze poslušnost víry: *skutečně, požehnaná jsi, která jsi uvěřila!* A tak tedy Maria, Matka Kristova a Matka naše, vede nás ke stále hlubšímu a radostnějšímu objevování Ducha Svatého jako pramene pravé svobody v našem životě! ●

Radost z oběti

Maria vede k Ježíši

Dlouhou dobu jistý druh spirituality ukazoval nám Pannu Marii povznesenou, zahrnutou privilegií. Dnes si dokážeme také všimnout, jak velmi je Ona spojena s ponížením a utrpením svého Syna Ježíše, který se zřekl hodnosti, jež mu patřila, aby se stal služebníkem, jak píše sv. Pavel v listě Filipánům (srov. Flp 2,7).

Radikální sebezápor

Podstata Mariiny poníženosti je v tom, že i když byla matkou Mesiáše, chovala se tak, jako by jí nebyla. Nechtěla využívat tuto výsadu, šla za Ježíšem tak, jako by nebyla Jeho matkou, šla za ním ve veliké duchovní chudobě. Sv. Jan od Kříže hovoří o „temné noci“ paměti. Můžeme si to představit tak, že Maria si někdy nemohla připomenout zvěstování, narození a jiné události z Ježíšova dětství, které svědčily jeho Božím synovství.

Ježíš jednou ruku dává Otcí, aby ho vedl: „...já stále konám to, co se mi líbí...“ (Jan 8,29). Druhou rukou vede Marii, skrze její radikální zřeknutí se sebe. Proto také Maria nám může podat svou ruku a my ji můžeme uchopit. Maria nám říká: „Pojďte za mnou.“ Vůči tak radikálním požadavkům naše lidská přirozenost namítá: „K čemu je až tak velký sebezápor? Vždyť Maria byla bez hříchu!“ Skutečně, Maria měla následovat svého Syna. Nikdy by nevyzněla touhou za osobní spokojenost.

Sv. Pavel nám říká: „Člověk jak je, nemůže mít účast v Božím království“ (1 Kor 15,50). Není jednoduché přejít od přirozenosti k milosti. Mezi tělem a Duchem, mezi přirozeností a milostí se nachází obrovský prostor. Aby ho člověk mohl přejít, musí zemřít! Mariino mateřství bylo podle těla. Aby se stalo Božím mateřstvím, musela se zříct všeliké odměny a všelikých privilegií.

Duch dává život.

Sv. Pavel píše: „Jestliže však s pomocí Duha ničíte záladnosti těla, budete žít“ (Řím

8,13). V obnově v Duchu Svatém prožíváme radost z osvobození, které uskutečňuje Duch, a máme pravdu: je to milost, již dostáváme na začátek. Ale sv. Pavel nám říká, že máme umřít tělesným záležitostem. Ježíš to vyjadřuje v podobenství o pšeničném zrnku: jestliže zrno neodumře nemůže přinést plody. Všimněme si motýla, jehož proměna je parabolou duchovního života. Dříve byl plazící se housenkou, ale když prorazil zámotek, je svobodný a létá. Abychom se mohli stát svobodnými, musíme zaakceptovat tuto smrt.

A jak se zachovala Maria, když se od ní žádalo takové zřeknutí se sebe? Prožila pochybnosti, nepokoje, únavu... Určitě. Ale nedala na jevo žádný odpor, žádnou snahu odvrátit Ježíše z jeho cesty. To je podstata Mariiny svatosti. Její život byl pásmem mlčení, ale „dobrého mlčení“, my také někdy mlčíme, ale v uších Páně to bývá často velký hluk. Naproti tomu Mariin život nebyl naplněn smutkem. Naopak, Maria poznala jinou zkušenost a hlubší radost. To, že se nesnažila hledat svou vlastní vůli jí dalo opravdovou radost. Neboť více radostí je v dávání, než v brání. Maria měla radost, která pramenila z odevzdání Bohu toho, co bylo v Jeho očích nejcennější: víry a důvěry.

Zříct se sebe

Ona měla radost pravého poznání Boha. *Jsi Bohem, jenž se ukrývá*, volá prorok Izaiáš a určitě, když Maria slyšela ta slova, chýlila hlavu a říkala si: „To je pravda.“ Jedna mystička hovořila o radosti, která vyvěrá z nemožnosti porozumět. Jde tady o radost, jejíž podstata je v uvědomění si, že není možné pochopit Boha, a zároveň, že Bůh, kterého pochopíme, není vůbec Bohem.

Maria je zrcadlem Církve, je zrcadlem života pro každého z nás. Ukazuje nám, jak máme žít tímto slovem Ježíše: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe“ (Lk 9,23) nebo „Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho“ (Mt 16,25). V těchto slovech je obsaženo základní pravidlo křesťanského života. Neboť „zřeknutí se sebe sama“ je podmínkou nezřeknutí se Ježíše.

Zřeknutí se sebe není cílem křesťanského života, cílem je jít za Ježíšem! Cílem je „mít“ Ježíše. Proto je třeba přestat „mít“ sebe. Apoštol Petr nám dal na to silný příklad. Měl před sebou dvě možnosti: zapřít sebe nebo zapřít Ježíše... Ježíš se snažil připravit ho na tu situaci: „*Modlete se, abyste nepřišli do pokušení...*“ (Lk 22,40). A pokušení přišlo... Ale Petr ještě neskončil mluvit, že nezná Ježíše a už se cítil ztracen. Petr je ničím bez svého Mistra, je pouze ztraceným člověkem. Prožil nejdůležitější zkušenost. **Jestliže ztratíme Ježíše, ztratíme všechno!**

Cesta radosti

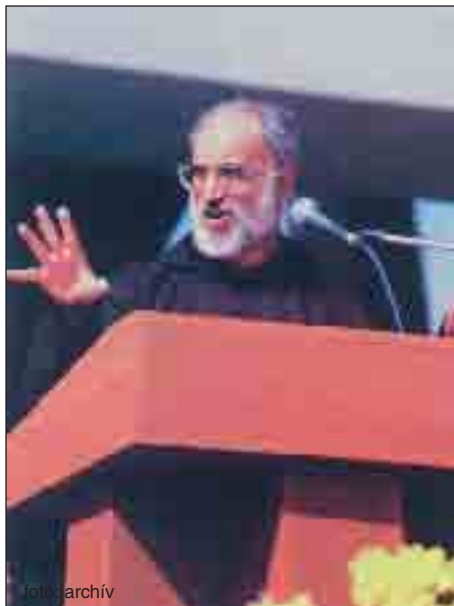
Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, říká Pán. Avšak základní pravidlo duchovního života není masochismus! Jestliže starý člověk ve tvém srdci ti říká: „To není možné, to se nedá spojit se svobodou Ducha...“, odpověz mu: „Lžeš!“

Je důležité, abychom se nezastavili na teoretické úrovni a nevelebili sebe za vznešenost svého sebezáporu. Zastavit se na této etapě znamená, obrátit se směrem k pecku. Je důležité, abychom prolomili svou vlastní vůli. Jistý duchovní vůdce říkal, že máme možnost to dělat desetkrát za půl hodiny! Například když řeholníci špatně mluví o svém představeném, máš možnost připojit se do jejich rozhovoru, ale neuděláš-li to: lámeš svou vůli. Anebo cítíš příjemnou vůni z kuchyně. „Starý člověk“ ti říká: „Podívej se, co je tam dobrého,“ ale ty odpovídáš: „Ne“, zlomil jsi tedy svou vlastní vůli. Anebo rozhodl ses nedívat se na špatný televizní program, můžeš jít spát s přesvědčením, že jsi vyhrál velkou bitvu!

Toto je program krásný a opravdový, který otvírá cestu ke štěstí. To není jen cesta budoucí radosti, ale cesta přítomné radosti, radosti Ducha. Je to také těžký program, neboť „starý člověk“ jde za námi dnem i nocí. Ale Bůh dobře zná tu naši těžkost, a proto doceňuje a žehná každému našemu úsilí i tomu nejmenšímu.

Boží dnes

Dovolte, že se s vámi rozdělím malou zkušeností... (Samozřejmě to je nebezpečí pro

všechny kazatelé: dělit se tím, co se stalo, a skrze to vypadat jako velký duchovní člověk, i když přitom jen předáváme slovo Ducha Svatého.) Takže v neděli ráno jsem se modlil ve své cele u nás v klášteře. Máme zvyk předávat si noviny z cely do cely, od bratra k bratru. Když mi můj soused přinesl noviny, vnitřní hlas mi dal pochopit, že bych neměl se dnes zabývat běžnými záležitostmi. Předal jsem noviny následujícímu bratru a vrátil jsem se k modlitbě. Řekl jsem Otci v nebi: „Otče, jaké jsou zvěsti v Království, když se nemám zabývat záležitostmi této země?“ Pocítil jsem ve svém srdci velmi zřetelnou Otcovu odpověď: „Raniero, dnes, toto ráno, můj Syn vstal zmrtvých!“ V prostoru Ducha, do kterého vstoupil Ježíš, není už dnes ani zítra, minulost nebo budoucnost, je pouze přítomnost - dnes!

Na této cestě víry, sebezáporu a radosti potřebujeme Marii a říkáme Ji: „Chceme jít za Ježíšem, tak, jako jsi šla Ty.“

*Raniero Cantalamesa
překlad z Bonne Nouvelle*

O životě po smrti může mluvit pouze ten, kdo prožil smrt. Různé knihy nebo filmy, které se zabývají danou tematikou, staví na svědectvích osob, které ve skutečnosti ještě neumřely.

Tato svědectví nejsou s to přinést nic víc než to, že existuje zvláštní forma lidského vědomí v jistých mezních situacích (klinická smrt, spavá nemoc atd.). Zajímavá věc je, že většina osob, kteří prožili takovou situaci, přichází pak se snahou změnit svůj život k lepšímu.

Ježíš umřel a - podle svědectví jeho učedníků - vstal z mrtvých. V Evangelii podle sv. Jana říká: „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky*“ (Jan 11,25-26).

Věříme, že díky Ježíši vstaneme z mrtvých, tak jako vstal z mrtvých i On. Věříme také, že budou vzkříšena i naše těla. Znamená to, že po naší smrti a vzkříšení budeme dále žít s tím, co jsme, s našimi osobními dějinami, s naším „já“ - podstatou naší osobnosti, ale také s naším tělem. V okamžiku našeho křtu se začal proces „odúševnění“ našeho těla. Naše současné tělo nebude zničené ani nahrazené jiným, ale bude očištěné, proměněné, vzkříšené.

Bible, když chce poukázat na „Nebe“, používá obrazy, jež nejzřetelněji znázorňují štěstí: účast na královské hostině, přebývání ve světle, pokoj, radost. Podstatou věčného života je věčný vztah lásky k Bohu, který nás miluje způsobem neobyčejným a věčným! Každý člověk je povolán k tomu, aby vstoupil do tohoto vztahu lásky, a pouze ten, kdo se úmyslně zříká Boha, pozbývá se tohoto vztahu.

Nový život se nezačíná až po smrti. Nový život se začíná už teď, v nás, když Ježíš žije v našem srdci. Tam, kde je Ježíš, tam je život.

-p-

Babička a prababička

Moje prababička (po přeslici) byla velmi zbožnou ženou. Všichni věděli, že když není doma, tak se modlí v kostele. I když měla něco přes osmdesát let, nebála se smrti. Dokonce říkávala, že se jí stýská po setkání s Bohem. Nechtěla však odejít z tohoto světa, dokud její pravnukové, tedy já a můj bratr, nebudeme pokřtěni. Protože jsme měli už každý po několik let a naši rodiče se stále nemohli odhodlat k tomuto kroku. Prababička s mojí maminkou o tom často mluvila. Nakonec přesvědčila rodiče, a tak jsme byli připojení do rodiny Božích dětí. V krátké době na to prababička umřela. Do poslední chvíle byla při vědomí, srdečná a stále se modlila. Od té doby už uběhlo mnoho let a stále si uvědomuji, jak moc vděčím prababiččině modlitbě. Nedávno jsem měla příležitost odvděčit se jí, když jsem pomáhala modlitbou jiné osobě v rodině. Babička (po meči) ve velmi pokročilém

věku vždycky tvrdila, že je věřící, ale svým způsobem. Na mé slovo, že by bylo dobré smířit se s Bohem, vzdorovitě odpovídala, že má ještě čas, a vůbec, že nerada hovoří s duchovními. Nemohla jsem ji nutit. Rozhovory nepomáhaly, proto jsem se rozhodla za ni modlit. Za několik měsíců jsem se dozvěděla, že někdo jiný přesvědčil babičku, aby přijala svátost smíření a Eucharistie.

(I.D.)

ilustrační foto: archiv

Lidé, o kterých se nepsal

My kluci jsme jí říkali Julinka. Ostatně pod tímto jménem ji znalo celé městečko. Její ctěné příjmení bylo Suchá. Nedělala mu hanbu. Byla to osůbka scvrklá jako sušená švestka, drobná a slabá jako chmýří pampelišky. V blednoucí a pradávné minulosti ji vidím s koštětem a kbelíkem, jak umývá klekadla v kostelních lavicích a zametá chrámovou dlažbu. Její šedivá hlavička v šátku z lavic vykoukla a opět zmizela, jak čiperně stírala zaprášená prkna, na něž si kladli obuv účastníci bohoslužeb. Trvalo ji to půl dne, než byla se svou pečlivou prací hotova. Potom sypala na dlažbu vlhké piliny a opatrně rýžovým koštětem podlahu zametala. Kdepak vzít nasucho a prášit! Ač byla Julinka osoba nevzdělaná, měla posvátnou úctu k nádherným řezbám, obrazům a freskám kostela. Tam byl ráj jejího chudobného života a tam se cítila jako na pokraji nebe. Nakonec utěrkou stírala prach po lavicích a na oltářích, kam dosáhla její drobná postavička. Držela se stále při zemi, prachu a špině.

Dnes by nad ní leckdo ohrnoval svůj hloupý nos. Tenkrát byla ještě i nejobyčejnější práce v úctě. Říkávalo se, že poctivou prací si člověk dobývá svůj denní chléb. Dříve se taky při práci zpívalo, nyní za písničkáře řve transistor. Zůstaňme však u zametačky a uklízečky Julinky Suché. Byla to osůbka příjemná. Práce v kostele ji zušlechtovala, její úsměv byl téměř harmonický s úsměvy andílků na kazatelně. O Julince doslova platilo rčení: Pověz mi s kým obcuješ a já ti povím., jaký jsi.

Sestry Doudovy byly tři. Původně bydlely v přifařené vesnici. K nám do obce je zahnal požár. Řada domků byla pod šindelem. Když začal hořet jeden, přeskočil oheň po vyprahlých střeších na sousední a naráz bylo šest stavení v jednom plameni. Znal jsem je jako denní návštěvnice chrámu. Nechyběly na žádné pobožnosti a nezdrželo je doma žádné psí počasí.

Po zesulé Julince Suché ujaly se kostelního úklidu. Při práci i na veřejnosti byly mlčen-

ilustrační foto: J.G.

livé. Jejich život se pohyboval na úsečkách trojúhelníku. Směřovaly nejdříve ke kostelu, pak se zastavily v krámě nakoupit potřebné potraviny a pak přímo domů. Na těchto pravidelných cestách se s nikým nezastavovaly, leda na pár slov kvůli slušnosti. Nikdy jsem je neviděl postávat s někým a šepetem sdělovat drby. V jejich tvářích byly vyryty jakoby do vosku měkké úsměvy. Ustrojeny byly skromně a po starosvětsku. Svým zcela nehlučným způsobem života se podobaly spíše poustevnicím, nežli ženám, které přišly z víru světa do ústraní.

Když jsem odešel z domova, vytratily se mi z myslí. Jistě byl jejich postupný odchod přesným otiskem jejich života. Jejich hroby zarostly. Vzpomínky na ně vbledly. Jejich život za hranicí hmoty je nepochybně pokračováním pokojného a na Boha soustředěného života na zemi.

Jaroslav Olšava

Znamení vítězství

11. října 1998 proběhla kanonizace bl. Terezie Benedikty od Kříže (Edity Steinové). Tato událost je pozváním k poznání osobnosti a duchovního odkazu nové svaté všeobecné Církve, jež svou věrnost Kristu, kterého - jako Židovka - uznala za Mesiáše předpověděného proroky a mudrci vyvoleného národa, potvrdila mučednickou smrtí v plynové komoře osvětivského koncentračního tábora.

Edita Steinová se narodila 12. října 1891 v židovské rodině ve Wroclawi. Tam také ukončila střední školu a začala studovat psychologii, germanistiku a dějiny. Po několika semestrech změnila místo a odešla z Wroclawi do Getyngu, aby tam mohla studovat filozofii u tvůrce fenomenologie, Edmunda Husserla. Po ukončení školy a získání doktorátu se stala jeho asistentkou. Do 30. roku svého života se považovala za ateistku se silným sklonem k etickému idealismu. Dlouhé hledání pravdy a úsilí osobně se rozhodnout pro Krista, kterého poznala díky svým slavným učitelům - Adolfovi Reinachovi a Maxovi Schelerovi - vyvrcholilo 1. ledna 1922 křtem v Katolické církvi. Víra prohloubila její svazky s židovským národem a umocnila radost z vědomí, že „patří Kristu nejen duchovně, ale i pokrevně“.

Od okamžiku křtu toužila vstoupit do Karmelu, aby se spojila s Pánem v totálním zřek-

nutí se všeho, čím ji tak bohatě obdaroval, především vědeckou prací, ke které měla predispozice. Všechno

poznání podřídila „moudrosti kříže“, aby v duchovní jednotě s Vykupitelem „pomáhala nést různorodé utrpení lidí a aby přinášela zadostiučinění za křičící nespravedlnost ve světě“. Říkala: „Nemůže nám pomoci lidská činnost, jen Kristovo utrpení. Mít na něm účast je mou touhou.“ Dvanáct let byl odkládán její vstup do kláštera, protože ji potřebovali němečtí katolíci. Pokračovala tedy a přednášela filozofii, psychologii, pedagogiku, které v plnosti oživovala katolickým duchem, pro což ji nejednou obviňovali z přehnané zbožnosti. Měla jen jednu odpověď: „Kdybych o tom neměla hovořit, asi bych se nepostavila za žádnou katedru. Ve skutečnosti chci

vždy říci jen jednu a prostou pravdu: jak začít život držíce se Pánovy ruky.“

Do karmelitánského kláštera v Kolíně nad Rýnem vstoupila v říjnu 1933. V Německu se tehdy dostával k moci národní socialismus a rostlo pronásledování Židů. „Obětovala se“ - jak řekl Svatý otec při její beatifikaci 1. května 1987 v Kolíně - za spásu svého národa, své Církve, celého světa, jako smírná oběť za skutečný mír. Ona sama mír nezakusila, kromě toho, který spočíval v hloubi jejího srdce, jenž spočíval na

důvěře k Bohu. Karmelitánky, které byly ohrožené její přítomností a chtěly zachránit klášter i ji, poslali sestru Terezii Benediktu od Kříže - takové bylo její řeholní jméno - do svého filiálního kláštera v Holandsku, v městě Echt, v té

době ještě Hitlerem neokupovaného. V srpnu 1942 ji zatkl a poslali do holandských sběrných táborů, odkud ji deportovali do koncentračního tábora Auschwitz-Birkenau (Osvětim-Březinka) spolu s její rodnou sestrou Rozálií. Ocitla se ve společnosti lidí, které milovala, a s nimi 9. nebo 10. srpna 1942 zahynula. Obětovala celý svůj život ve jménu Kříže a ve jménu svobodné volby lásky. „Protože láska je to nejsvobodnější, co může existovat.“

Smrt se nedá improvizovat. Je korunou celého života. Edita Steinová, krátce před svým zatknutím, napsala do své *Nauky Kříže* následující slova, rozjímajíc o smrti otce řehole, sv. Jana z Kříže: „Copak tato smrt nemá v sobě něco z Božské svobody, s kterou Ježíš Kristus sklonil hlavu na kříži?“

Jan Pavel II. řekl v den její beatifikace: „Hle, skláníme se před svědectvím života a smrti Edity Steinové, této neobyčejné dcery Izraele a dcery Karmelu, sestry Terezy Benedikty od Kříže. Člověka, který v sobě nese jakousi dra-

matickou syntézu našeho století. Syntézu dějin poznačených hlubokými ranami. (...) Syntézu pravdy o člověku, o duši nepokojné a neuspokojené, „dokud nespočine v Bohu“.

Ateistka, hledající pravdu, katolička, připravená na každou oběť, jen aby zachránila „svůj lid“ a zapojila se do díla „Vykupitele člověka“, filozofka, která perem evangelizuje současnou kulturu a nabízí ji dialog se spiritualitou, přičemž čerpá světlo z Božské Pravdy Zjevení. Jedna z největších žen své doby - věrná povolání své ženské důstojnosti. Jako karmelitánka se stává mistryni duchovního života a jako taková je jistě novou kandidátkou na učitelku Církve. Je „Beránkovou snoubenkou“ - jak se nazvala v den řeholních slibů - a osvětimskou mučednicí aktivní v boji se silami zla. A nakonec je spolu s Kristem velikonočním znakem vítězství a velkého smíření lidstva; je „darem, výzvou a příslibem pro naši dobu“.

S. J. Immaculata Adamska OCD (RN 7-8/98)

S láskou je to také tak

Slunce je pro mnoho lidí to nejobyčejnější na světě.

Přítom působí den co den zářky.

Světlo a oheň mi dává pravé slunce.

*Vychází z mraků, aby se na mne podívalo,
aby mi popřálo dobrý den.*

*V noci je na jiném konci země,
aby i zde darovalo lidem své světlo.*

Odstraň slunce a bude tam tma a zima.

S láskou je to také tak.

*Jestliže v mém životě nechybí láska,
pak je v něm světlo i teplo.*

Jestliže mám lásku, pak mi může spousta věcí chybět.

*Vytráčí-li se z mého života láska,
potom se objevují temné stíny.*

Šíří se tma i chlad.

Láska je jako slunce.

Kdo ji má, může mu mnoho chybět.

Komu však chybí láska, tomu chybí všechno.

Phil Bosmans z knížky Nezapomeň na radost

Kardinál Glemp k otázce křížů

Také našimi sdělovacími prostředky proběhly informace o kampani mezinárodních židovských organizací proti osmimetrovému kříži v Osvětimi, u něhož Sv. Otec Jan Pavel II. sloužil při své návštěvě Polska mši svatou. Židé tvrdí, že v koncentračním táboře Osvětim přišlo o život 1,5 milionu jejich krajanů v rámci vyhlazovací akce hitlerovského režimu. Považují areál tábora za největší židovský hřbitov na světě a přítomnost křesťanských symbolů je prý ruší. Polští i jiní katolíci zase argumentují tím, že v Osvětimi zahynulo též 75 000 Poláků - katolíků včetně sv. Maxmiliána Kolbeho a desetitisíce křesťanů jiných národností. Mezi Židy zahynulými v plynových komorách byli i Židé pokřtěni,

foto: BS

mimo jiné i sv. Edith Steinová, karmelitánská řeholnice. Polští radikálové přes nesouhlas církevní hierarchie vztýčili v Osvětimi více než 200 malých křížů. Primas kardinál Józef Glemp zaujal 6. srpna k této záležitosti stanovisko. Napsal mimo jiné: „Najít důvod k odstranění kříže - to je příčina sporu. Židovská strana tvrdí: kříž nemůže stát, protože v Osvětimi zahynuly miliony Židů. Křesťanská strana tvrdí: kříž

musí stát, protože tu zahynuly tisíce křesťanů, mezi nimi i pokřtěných Židů. Tato země je polská a veškeré vnučování cizí vůle je právem chápáno jako vměšování do její suverenity. Na jiných hřbitovech druhé světové války, např. na Monte Cassino, se vedle křížů na hrobech padlých vojáků nalézají i stély s Davidovými hvězdami. Za příčinu eskalace napětí je považována skupina kolem pana Šwitoně, která se označila za obránce kříže v Osvětimi (ti postavili další kříže, pozn. red.). Ve jménu pravdy je třeba říci, že tato skupina nevznikla z pouhé fantazie, ale z důvodu neustálého a rostoucího nátlaku ze strany židovské o co nejrychlejší odstranění kříže...“.

GN 33/1998

Učinil někdo pro Židy víc než Vatikán?

Immaculata již psala o neopodstatněnosti obvinění na adresu papeže Pia XII., jemuž je některými kruhy vytýkáno, že prý nic neučinil pro perzekvované Židy. Je to lež. Pius XII. dal pokyn k ukrývání Židů v kláštorech a církevních objektech v celé Evropě, osobně intervenoval u maďarské, slovenské a chorvatské vlády v jejich prospěch, prosadil u tureckých úřadů, aby přijaly loď s uprchlými židovskými dětmi a při obsazení Říma Němci zrušil u příslušných klášterů klauzuru, aby mohly ukrýt

židovské rodiny. Pius XII. má přímou nebo nepřímou zásluhu na záchraně téměř milionu evropských židů před nacisty. Zbývá otázka: Která jiná instituce učinila pro Židy více než Vatikán a Katolická církev? Snad státy, univerzity, odbory tisk, organizace? Spojenci protihitlerovské koalice ani jednou neprotestovali proti holocaustu, USA a Velká Británie dokonce odmítly přijímat židovské emigranty. Taková jsou fakta.

-rm-

Nad modlitebními knížkami

Jako samostatný druh náboženské literatury stály a stojí dodnes modlitební knížky zcela na okraji pozornosti natolik, že o jejich existenci, s výjimkou nabídek knihkupců, najdeme zmínku skutečně málokde. Byly a jsou chápány především jako pomůcka, předmět osobní, pro mnohé i každodenní potřeby. Srovnání modlitební knížky se lžicí je opravdu asi nejvýstižnější. Jako lžiči ji se stejnou samozřejmostí bereme do rukou k nasycení duše a jako lžiči tyto prosté, nenápadné svazky plné vyznání lásky, vděčnosti, pokory, touhy i nádeje téměř ani nevnímáme.

Obvykle se o jejich určitém významu u nás hovoří jen v souvislosti s užíváním českého jazyka v náboženském písemnictví, zejména v době národního obrození, kdy čeština byla z úřadů i škol vytačována a zcela jistě i modlitební knížky napomáhaly udržení českého jazyka v kostele. Ale tato jejich role byla nepochybně jen vedlejší. Skutečný význam a přínos modlitebních knížek rostl a klesal vždy v různých dobách v přímé úměrnosti s tím, jaký význam přikládali lidé pozorné a soustředěné modlitbě.

V průběhu času byla vydána celá dlouhá řada sbírek modliteb a písní s různým zaměřením k potřebě nejširších vrstev věřících. V knihovně Jihomoravského muzea ve Znojmě se z modlitebních knížek, vzniklých během 18. - 19. století, zachoval soubor více jak tří desítek titulů. Mnohé z nich svou opotřebeností dosvědčují, že sloužily skutečně jako nepostradatelná pomůcka svým majitelům.

Nejstarší svazek tohoto souboru patří současně i k nestarším znojemským tiskům. Dílnu zdejšího

tiskaře Jana Václava Svobody opustil mezi prvními vydávanými tituly r. 1719. Z názvu lze již odčitovat pouze druhou část: ... „Aneb: Welmi nábožné Modlitby a Pobožnosti na každý Den k Bohu a Swatým jeho, wzlásstě k sw. Jozefu...“ (B-397). Je trvale vystaven v expozici znojemského

hradu, kde dokládá počátky zdejšího knihtisku. Z ostatních svazků připravila knihovna JMM malou výstavku a v průběhu října a listopadu 98 je představila návštěvníkům muzea.

I když po jazykové stránce převládá v celém souboru němčina, hned následujícím titulem jsou další české „Rozkossné Duchowní a welmi Nábožné Modlitby... dwauch Swatých Klássterních Panen a wlastních Sester Swaté Gertrudy a Swaté Mechtyldy, Dílem od Krysta Pána, dílem od Matky Boží austně zjevené ...“ (B-2 222), vydaná v Olomouci roku 1766.

Ke sbírkám vzniklých v 18. století patří i pozoruhodných deset svazků rukopisných modlitebních knížek psaných v němčině, k pobožnosti soukromé i ve společnosti, zdobených drobnými ornamenty a doplňovaných tištěnými obrázky. I svým provedením dávají tušit hlubokou lásku a úctu svých autorů k Bohu.

První pol. 19. století zastupují zejména „Sstěpná Zahrada obsahující pobožné modlitby křesťanského katolického náboženství...“ vydaná v Jindřichově Hradci 1820, dvě různá česká vydání „Polovičního Nebe-Klíče...“ či německá verze tohoto titulu, vydaná ve Znojmě u Martina Hofmanna. Mimo jiné sem patří i ve Vídni r. 1835 vytištěný svazček „Augblick zum Allerheiligsten“, jehož majitel náležel pravděpodobně k majetnějším vrstvám, neboť původně levnou lepenkovou vazbu nechal potáhnout tmavomodrým sametem a zpevnit přezkou i v rozích ozdobami z bílého kovu.

Řada titulů 2. poloviny 19. století je již početnější, zejména v němčině zde nacházíme modlitební knížky pro všechny věkové kategorie mládeže, včetně modlitbiček pro nejmenší. Za zmínku stojí, vedle jiných, také ve Znojmě u M. Lenka r. 1865 vydaná modlitební knížka k bohoslužbám pro žáky znojemského gymnázia.

Stejně jako sama výstavka knihovny JMM, ani toto vyprávění o ní si neklade žádné velké cíle. Jediným smyslem je představit modlitební knížky tímto malým podjetím trochu jinak, než to činí svými nabídkami nakladatelé či knihkup-

ci. Představit je jako druh náboženského písemnictví s hlubokou a staletými prověřenou tradicí.

J. Štěpničková
foto J. Šmerda

Vyprosili jsme si byt...

Bydleli jsme se dvěma dětmi v jednopokojovém bytě o rozloze 15 m². Čekali jsme třetí dítě. Chtěli jsme si pronajmout větší byt, ale všechny nabídky byly pro nás příliš drahé. V této situaci nám nezůstalo nic, než spolehnout se na Boha. Intenzivně jsme se s manželem modlili o větší byt, avšak termín porodu se blížil a žádná odpověď nepřicházela. Narůstal ve mě stále větší strach.

Jednou, když jsem byla na Mši svaté, velmi silně jsem prožila Ježíšova slova určená Jairovi, který bědoval po ztrátě své dcery: „*Neboj se, jen věř.*“ Pochopila jsem, že ta slova mluví Ježíš ke mně v mé beznadějné situaci.

Měsíc před narozením dítěte mi přišla do hlavy myšlenka, že neberu Evangelium vážně. Ježíš tolikrát povzbuzuje v Evangelii k prosební modlitbě, k úporné, vytrvalé modlitbě, a já ta slova nepřijímám. Rozhodla jsem se, že budu prosit o bydlení mnohem intenzivnějším způsobem, než doposud. A tak se stalo. Chytla jsem se těch slov z Evangelia, ve kterých Ježíš vybízí k modlitbě a k víře, a jak otravná vdova jsem prosila usilovně o zázrak. Jakmile na mě přicházel strach z budoucnosti, okamžitě jsem se „schovávala“ za Boží slovo. Modlila jsem se velmi konkrétně a prosila jsem, abychom ještě před narozením dítěte bydleli v dvoupokojovém bytě, který by nebyl příliš drahý. Se svým rozhodnutím o vytrvalé modlitbě jsem se svěřila manželovi.

Čas však běžel dál, a stále se nic nedělo. Bůh mlčel... a já jsem se učila doufat jen v Něho.

Věděla jsem, že Bůh přijde s velkým zásahem. A skutečně, po třech týdnech modlitby, těsně před porodem, jsme se dozvěděli, že na nás čeká bydlení přesně takové, o které jsme prosili. Nejzajímavější je to, že my sami jsme neudělali v té věci nic. Dozvěděli se o něm naši známí, takže byt k nám „přišel“ sám. Přestěhovat jsme se stihli ještě před porodem. Těšili jsme se jako děti, které Otec obdaril dvojnásobným dárkem, bydlením a zkušeností víry.

Bohumila

Poselství papeže Jana Pavla II. ke světové misijní neděli 1998

„Ale dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8).

1. Ve druhém roce přípravy na velké jubileum roku 2000, v roce zasvěceném Duchu Svatému, je Duch Svatý hlavním orientačním bodem i pro Světový den misí. Duch Svatý je opravdu hlavní osobou pro celé poslání Církve - jeho činnost září velkolepě v misiích k národům světa, jak se to jasně ukazuje v prvotní Církvi (Redemptoris missio, 21).

Jistě není možné pochopit působení Ducha Svatého v Církvi a ve světě pomocí statistických analýz nebo jiných prostředků vědeckého poznání, protože se nachází na jiné úrovni - na úrovni milosti, která je přijímána vírou. Působení Ducha Svatého bývá často skryté a tajuplné, ale vždy je účinné. Duch Svatý neztratil nic ze své hnací síly z dob prvotní Církve, působí a jedná dnes stejně jako za časů Ježíše a apoštolů. Jeho zázraky popsané ve Skutcích apoštolů se dějí také v dnešní době, často však zůstávají nerozpoznány, protože v mnoha částech světa žijí lidé v sekularizovaných kulturách, které při výkladu skutečnosti nepřipouštějí existenci Boha.

Světový den misí nám má proto poskytnout příležitost zaměřit pozornost na úžasnou činnost Ducha Svatého, abychom byli posíleni ve víře a aby právě na základě moci Ducha mohli v Církvi dojít k velkému misijnímu znovuprobuzení. Není snad hlavním cílem Jubilea posílení víry a svědectví křesťanů?

2. Vědomí, že Duch je činný v srdcích věřících a že zasahuje do událostí dějin, je pro nás důvodem k optimismu a naději. Prvním velkým znamením jeho činnosti, které chci předložit ke společné úvaze, je paradoxně krizová situace v našem moderním světě: složitý jev, jehož negativní faktory často vyvolávají upřímné prosby o oživujícího

Ducha, prosby odhalující touhu po Radostné zvěsti Krista Spasitele, přítomné v lidských srdcích.

Proč v této souvislosti nepřipomenout přesné hodnocení současného světa, vyjádřené II. vatikánským koncilem v pastorální konstituci *Gaudium et Spes* (4-10)? Epochální krize, popsaná v tomto dokumentu, se v posledních desetiletích prohloubila: nedostatek ideálů a hodnot se stává všeobecně rozšířeným jevem; vytrácí se smysl pro Pravdu a roste morální relativismus; často se zdá, že převládá individualistická prospěchářská etika bez pevných orientačních bodů; na mnoha stranách se zdůrazňuje, že když moderní člověk odmítá Boha, je méně člověkem, je plný strachu a napětí, uzavřený do sebe, nespokojený a sobecký.

Praktické následky jsou zřetelně viditelné: model konzumní společnosti, ačkoliv často kritizován, se prosazuje stále více. Existuje nebezpečí, že starost o mnohé materiální problémy, starost často oprávněná, se může stát natolik vyčerpávající, že učiní lidské vztahy chladnými a obtížnými. Lidé zjišťují, že se stávají citově vyprahlými, agresivními, neschopnými se usmát, pozdravit, říci „děkuji“, vcítit se do problémů druhých. Příčinou znepokojující duchovní i demografické „sterility“ rozvinutějších společností je celý komplex hospodářských, společenských a kulturních faktorů.

foto: archiv MAITRI

Jsou to často právě takové situace, které přivádějí lidi až k samým hranicím zoufalství a naléhavě je pobízejí k volání toho Jediného, který je „Pánem a dárce života“, protože člověk nemůže žít bez smyslu a bez naděje.

3. Druhým velkým znamením přítomnosti Ducha je opětovné probuzení smyslu pro náboženství mezi národy. Jedná se o hnutí, které není bez dvojznačností, ale které jasným způsobem ukazuje teoretickou i praktickou nedostatečnost ateistických ideologií, filozofií a materialistických systémů, které omezují lidské horizonty pouze na věci pozemské. Člověk si nemůže vystačit sám. Dnes je rozšířeno přesvědčení, že nadvláda nad přírodou a vesmírem a ani nejpokročilejší vědy a technologie člověku nepostačují, protože nejsou schopny odhalit poslední smysl skutečnosti: jsou to pouhé prostředky, nikoliv cíle lidského života a dějin lidstva.

Vedle tohoto opětovného náboženského probuzení je třeba poukázat na to, že se „u národů prosazují ony evangelijní hodnoty, které Ježíš ve svém životě ztělesnil (mír, spravedlnost, bratrství, starost o ty nejmenší)“ (Redemptoris missio, 3). Uvažujeme-li nad dějinami posledních dvou století, vidíme, jak si lidé stále více uvědomují hodnotu lidské osoby, práva muže a ženy, univerzální touhu po míru, přání odstranit hranice a rasové rozdíly, tendenci k setkávání kultur a národů, toleranci vůči těm, kdo jsou odlišní, odhodlání ke skutkům solidarity a dobrovolné práci, odmítání politického autoritářství, upevnění demokracie a úsilí po spravedlivějším mezinárodním řádu v ekonomické oblasti.

Jak bychom v tom všem mohli přehlédnout působení božské Prozřetelnosti, která vede lidstvo a dějiny směrem k životním podmínkám, které budou důstojnějšími pro všechny lidi? Proto nemůžeme být pesimističtí. Víra v Boha nás naopak burcuje k optimismu, k takovému optimismu, který pramení z evangelijního poselství: „Jestliže někdo pozoruje povrchně dnešní svět, je nemálo ohromen negativními skutečnostmi, což může vést k pesimismu. Ale tento pocit není oprávněný: věříme v Boha... Bůh připravuje velké křesťanské jaro, jehož červánky lze s předtuchou rozpoznávat.“ (Redemptoris missio, 86)

4. Duch je v Církvi přítomen a vede ji na misijní cestě k národům světa. Je potěšující vědět, že ne my, ale On je hlavní osobou misie. To nás naplňuje pokojem, radostí, nadějí a odvahou. O výsledky misie nemusíme mít starost, ta leží v Božích rukou: misionář

foto: archív MAITRI

nebo misionářka musí pracovat s nasazením všech svých sil a přitom nechat Boha v hloubce působit. Duch Svätý navíc rozšiřuje perspektivu poslání Církve až k hranicím celého světa. To nám každý rok připomíná Světový den misii, který zdůrazňuje potřebu nikdy neomezit horizonty evangelizace, ale zachovat je neustále otevřené dimenzím celého lidstva.

Dokonce i skutečnost, že Církev zrozená z ukřižovaného Krista i dnes zakouší pronásledování a že v ní existuje mučednictví, je mocným znamením naděje pro misie. Jak bychom v této souvislosti mohli zapomenout na to, že misionáři, misionářky a prostí věřící i nadále obětují svůj život ve jménu Kristově? Také historie posledních let ukazuje, že pronásledování dává povstat novým křesťanům a že utrpení, které Kristus pro evangelium vytrpěl, je nezbytné pro šíření Božího království. Rád bych také vzpomněl a poděkoval velkému počtu těch, kteří v tichosti své každodenní služby nabízejí Bohu své modlitby a utrpení za misie a misionáře.

5. V mladých církvích se navíc odhaluje přítomnost Ducha prostřednictvím dalšího mocného zna-

mení: mladá křesťanská společenství jsou nadšena vírou a jejich členové, zvláště mladí lidé, ji také s přesvědčením šíří a předávají dál. Panorama, které se v tomto ohledu objevuje před našima očima, přináší útěchu. Noví konvertité či dokonce katechumeni, mocně pocítují vanutí Ducha a v nadšení své víry se stávají misionáři ve svém prostředí.

Jejich apoštolské působení se zrcadlí také nave-nek. Například v Latinské Americe byl princip a praxe misie „ad gentes“ (k národům světa) přijat především po dvou posledních konferencích CELAM v Pueblu (1979) a Santo Domingu (1992). Dosud se konalo pět latinskoamerických Misijních kongresů a biskupové s hrdostí oznamují, že ačkoli mají stále nedostatečný počet misijních pracovníků, pracuje v misiích, především v Africe, několik tisíc kněží, řeholnic a laických dobrovolníků.

Na tomto kontinentě je posílání apoštolských pracovníků z jedné země do druhé konkrétní praxí, která se rozšiřuje jako vzájemná pomoc církví. K této praxi přistupuje také připravenost k misii vnější.

Zvláštní shromáždění biskupské synody pro Asii, konané na jaře tohoto roku v Římě, věnovalo zvláštní pozornost misijnímu duchu asijských církví. V Indii, na Filipínách, v Koreji, v Thajsku, Vietnamu a Japonsku bylo založeno několik misijních sekulárních institutů. Asijská kněží a sestry působí také v Africe, Oceánii, v zemích Blízkého Východu a v Latinské Americe.

6. Vzhledem k rozkvětu apoštolských iniciativ ve všech částech světa není obtížné rozpoznat, že Duch se projevuje v různosti charismat, které obohacují univerzální církev a přispívají k jejímu růstu. Apoštol Pavel mluví ve svém Prvním listě Korintským podrobně o rozdělení darů Ducha Svatého a růstu Církve (1 Kor, 12-14). „Čas Ducha“, ve kterém žijeme, nás stále více vede k mnohosti vyjadřovacích způsobů, k pluralismu metod a forem, které odhalují bohatství a životnost Církve. V tom také spočívá význam misii a mladých církevních společenství, které se již tiše rozvíjejí tak, jak Duch působí a do svého života přináší blahodárné plody obnovy. Je nepochybné, že třetí tisíciletí má podobu obnoveného volání po univerzální misii a zároveň po inkulturaci Radostné zvěsti v různých místních církvích.

7. Ve své encyklice *Redemptoris missio* jsem napsal: „V dějinách Církve bylo plnění misijního poslání vždy znakem její životní síly, tak jako jeho

opouštění bylo naopak znamením krize víry.“ (*Redemptoris missio*, 2)

Proto navzdory všemu pesimismu vyzývám k opětovnému upevnění víry podle působení Ducha, jenž povolává všechny věřící ke svatosti a k misijnímu nasazení. Právě jsme oslavili 175. výročí založení Společnosti pro šíření víry, která vznikla v Lyonu roku 1822 z iniciativy mladé ženy - laičky, Pauline Jaricotové, jejíž kanonizační proces byl již zahájen. Díky radostné intuíci přispěla tato iniciativa v Církvi k růstu některých základních hodnot, které jsou dnes šířeny Papežskou misijní společností: jedná se především o hodnotu samotného misijního poslání, jež je schopno obnovit v Církvi vitalitu víry, která roste, když existuje nasazení předávat ji ostatním: „Víra zesílí předáváním!“ (*Redemptoris missio*, 2) Jedná se také o hodnotu univerzality misijního nasazení, neboť každý, bez výjimky, je povolán k velkodušné spolupráci na poli misijní činnosti Církve: modlitba, obětování vlastního utrpení a svědectví života jsou nejdůležitějšími prvky misijního poslání, které jsou přístupné všem synům a dcerám Božím.

Nakonec chci připomenout hodnotu misijního povolání „ad vitam“ (pro život): je-li celá církev ze své podstaty misijní, jsou toho muži a ženy jako misionáři a misionářky „ad vitam“ živoucím příkladem. Využívám proto této příležitosti, abych obnovil svou výzvu ke všem, kteří jsou činní v Církvi a zejména k mladým lidem: „Poslání..., které je svěřeno Církvi, zdaleka ještě není splněno,“ zdůraznil jsem ve své encyklice *Redemptoris missio* (1), a proto musíme naslouchat Kristovu hlasu, který i dnes volá: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ (Mt 4, 19) Nebojte se! Otevřete dveře svého srdce a svého života Kristu! Zapojte se do misijního poslání hlásání Božího království: neboť Pán „byl poslán“ (Lk 4, 43) a předal totiž misijní poslání svým učedníkům všech dob. Bůh, jenž nemůže být překonán ve velkodušnosti, vám odmění stonásobně a budete mít podíl na věčném životě. (Mt 19, 29)

Svěťuji Marii, vzoru misijního ducha a Matce misijní Církve, všechny ty, kteří spolupracují při hlásání evangelia v rámci svého misijního poslání ad gentes (k národům) nebo ve svém domácím prostředí a ve všech oblastech života. Všem s radostí uděluji své apoštolské požehnání.

Vatikán, 31. května 1998
o svátku Seslání Ducha Svatého

Misie ve Rwandě

Rwanda se nachází ve střední Africe, sousedí se Zairem, Burundi, Tanzanií a Ugandou. Je to hornatá země, kde průměrná nadmořská výška dosahuje skoro 2000 metrů. Rozlohou je asi stejně velká jako Česká republika. Rwanda patří k nejhudším zemím světa. Válka, která se rozpoutala v roce 1990 a v roce 1994 se přerodila v genocidu, způsobila smrt více než jednomu miliónu lidí a zapříčinila hromadný útek obyvatel za hranice státu. V utečeneckých táborech přebývalo na 2 milióny utečenců. Ke konci roku 1996 bylo asi milión utečenců přinuceno k návratu. Byl to pochod smrti - kolem cest ležely mrtvoly těch nejslabších.

Uprostřed nejvíce postižených jsou děti. Mnoho z nich ztratilo rodiče, některé se ztratily v průběhu útěku obyvatel. Na území průměrné rwandské farnosti se nachází od několika set do několika tisíc sirotků. Dohromady jich je několik set tisíc a jejich počet stále roste. Kolem 60 tisíc z nich nemá nikoho na světě - ani z blízké ani ze vzdálené rodiny. Téměř všechny děti z Rwandy byly hluboce zraněny otřesnou válkou. Podle průzkumu UNICEF 95% dětí bylo svědky násilí. 58% jsou sirotky, každé druhé dítě nemá matku, 39% nemá nikoho z rodičů, téměř 90% dětí ztratilo některého sourozence.

Když probíhaly boje, bylo možné v celém světě sledovat tuto válku na televizních obrazovkách. Dnes však už kamery ve Rwandě nepotkáte. Novináři odjeli, ale tragédie Rwandy trvá stále. Zůstává otázka: Co dělat s tak obrovským počtem dětí osiřelých a ztracených v době války? Kdo se o ně postará?...

Dne 5. října t.r. navštívila Brno sestra Jolanta Kostrzewska, která pracuje na misiích ve Rwandě už deset let. Sestra Jolanta je z kongregace bezhábitových Sester služebnic Nejsvětější Marie Panny Neposkvrněné, které založil polský kněz bl. Honorat Koźmiński. Sestra všem posluchačům vyprávěla o životě ve Rwandě.

Chtěla bych vám dnes něco říci o své práci ve zdravotním středisku a práci se sirotky. Jistě víte, že v roce 1994 vypukla ve Rwandě hrozná válka, která dovedla už i tak chudou zemi k úplnému zpusťování. Veliké množství lidí muselo opustit své domovy a uprchnout do sousedních států, aby tam našli útočiště. Bydleli v táborech pro uprchlíky, kde život byl velmi těžký a kde prakticky přišli o všechno. Když se vrátili do své vlasti, našli tam zničené domy a neobdělávaná pole. Velmi často se vrátili vyčerpaní, podvyživení a bez dostatečných sil k další práci.

Po celou dobu války a také po válce jsem s nimi pracovala, a tak jsem mohla na vlastní oči vidět, jak se může bezmocný člověk ještě vzchopit, jestliže před sebou uvidí nějaký životní cíl. Mnoho lidí bylo naprosto ztracených, ale věřili, že když se vrátí domů, ke svým rodinám, tak najdou smysl života. Tak se ovšem nestalo. Mnozí z nich zůstali úplně sami.

V naší farnosti máme velké množství vdov. Starají se o své vlastní děti a také o sirotky z bližší nebo i ze vzdálenější rodiny. Velkým problémem je velké množství sirotků, kteří nenašli své rodiny, anebo dokonce byli svědky toho, jak jejich rodiče byli vražděni. Díky hnutí solidarity s chudými třetího světa MAITRI a díky akci „adopce srdce“ mohli jsme se o tyto sirotky v naší farnosti postarat.

Hnutí MAITRI nám chtělo pomoci a začalo organizovat tuto akci v Polsku a České republice. Jedná se o to, že zdejší rodina může adoptovat na dálku jedno nebo i více dětí. Princip pomoci spočívá v tom, že adoptivní rodina hraje náklady na výživu sirotka (15 dolarů měsíčně) a zajímá se o jeho osudy. Může mu dokonce napsat dopis. Děti, pro které jsme našli náhradní rodiny, jež se o ně chtěly postarat, napsaly první dopisy svým adoptivním rodičům v Evropě. Byly to jejich první dopisy v životě. Tuto událost velmi prožívaly a těšily se, že

konečně našly někoho, kdo má o ně zájem, kdo se zajímá o jejich osud a těší se z jejich radostí.

Stává se velmi často, že ve svých náhradních rodinách ve Rwandě jsou zneužívány k těžké práci. Kromě toho se musí také postarat o své mladší sourozence. Je téměř nemožné, aby chodily do školy ani do základní. Rady by školu navštěvovaly, neboť jsou si vědomy, že bez ní nemají žádnou budoucnost, ale nemohou to uskutečnit.

Tato možnost pomoci z Evropy je nádherná. Viděli jsme změnu. Děti, které byly úplně podvyživené a jevíly známky nemoci z hladu, se zotavily. Díky této pomoci se dětem vrátila radost ze života, chtějí nás navštěvovat, i když to někteří mají přes deset kilometrů. Před tím to nebylo možné děti byly apatické. Věděly, že jedinou věcí, která se od nich vyžaduje, je práce. Nyní pro ně každý týden organizujeme setkání, kde se mohou poznat s jinými sirotky a kde si mohou i hrát. Pomáháme jim také, aby se naučily vyrábět hračky nebo různé věci každodenní potřeby. Ve Rwandě se děti normálně neučí malovat, protože nemají barevné pastelky, mají jen černé tabulky, na které píšou křídou a po každé hodině to mažou. Dokonce ani neví, jak vypadá barevná pastelka a čistý list papíru. Protože tato naše setkání jsou vždy v sobotu, snažíme se je také připravit na nedělní mši svatou. Během těchto setkání si s těmi dětmi můžeme promluvit, dozvědět se, co prožívají, co je trápí... Oni se na každé setkání velmi těší. Na závěr setkání pro nás často tancují.

Přesto je zde i mnoho jiných dětí, které se nás často ptají, jestli je také nemůžeme zapsat do skupiny sirotek v našem centru. Avšak to nezáleží jen na nás, ale též na tom, zda máme prostředky k jejich výživě. Chtěla bych vám ještě něco říci o běžném životě těchto lidí, abyste si mohli udělat představu o jejich životě. Budu mluvit o dětech chudých, ne z bohatých rodin, kterých je tam velmi málo. Tyto děti nemají vždy vlastní dům, často je to něco jako stan z igelitu. Jejich domy jsou velmi malé, bydlí tam často 10 i více lidí a rozloha ta-

kového domu je asi tak 4x5 metrů. Tam se točí celý život rodiny. Tam se přijímají návštěvy, tam se chystá jídlo, tam se spí... Jídlo se připravuje tak, že hliněný hrnec se postaví na tři kameny, uprostřed kterých hoří oheň. To se děje jen jednou denně v 6 hodin večer. Oheň slouží zároveň jako lampa, neboť kolem šesté hodiny už je tma. Barák nemá komín. Kouř z ohně odchází ven střechou přizpůsobenou k tomuto účelu. Potom, když přijde noc, všichni uléhají k odpočinku. Nemají postele, ostatně by se tam ani nevlezly, všichni spí společně na zemi, jeden vedle druhého. Jednu rohož mají pod sebou a druhou na sobě. Noci ve Rwandě jsou studené. Ve dne teplota vystupuje až na 50°C, ale v noci klesá někdy i na 10°C. Taková rodina nemá ani židli ani stůl, všichni sedají na zemi. Nemají ani skříň, kde by měli svá oblečení, někteří dokonce ani žádné lepší oblečení nemají. Snažíme se jim pomoci, aby měli alespoň jedno slušnější oblečení na neděli do kostela.

Jak už jsem se zmínila, jídlo mají jen jednou

denně. Bývají to nejčastěji sladké brambory, které jsou podobné našim bramborám, ale jsou sladké a velmi suché. Občas, když maminka má více dovednosti a třeba ji někdo pomůže, tak si

k tomu může udělat nějakou omáčku. Jedině po sklizni si mohou připravit hrách nebo fazole, jako jídlo obsahující bílkoviny. Maso je pro ně nedostupný luxus.

Při takovém stravování lidí, a zvláště dětí, často onemocní z podvýživy. Mají pak otoky na celém těle, otevírají se jim rány, vlasy, které normálně mají černé a kudrnaté, se stávají rovnými a šedivými. Nemoc z podvýživy ničí organismus a jestliže trvá delší dobu, tak takové děti pak mohou být mentálně postižené. K tomu se často přidávají nemoci ledvin a jater. Smrt z hladu není ojedinělým případem. Zde je důležité, aby maminka brzo poznala, že se jedná o nemoc z podvýživy a přivedla své dítě do našeho centra, abychom je mohli léčit. Dalším problémem ve Rwandě je skutečnost, že lidé onemocní nějakou nemocí, a ani si toho nejsou vědomi. Typickým příkladem jsou parazitní nemoci. Tyto nemoci ničí jejich organismus, a proto se jim snažíme pomoci nejen tím, že je dostatečně poučíme, ale především konkrétní hmotnou pomocí. Naše pomoc je nemyslitelná bez pomoci z Evropy, bez darů srdce lidí.

Říkáváme našim fanáikům, zvláště když ztrácejí naději, že by se neměli tak pesimisticky dívat na

život, protože Církev to není jen Rwanda. Katolická církev je na celém světě, pamatuje na ně a modlí se za ně, skrze své modlitby a utrpení je podpírá, takže navzdory strastem, které prožívají ve Rwandě, existují lidé, jež na ně myslí a snaží se jim pomoci.

Určitě tušíte, že ve Rwandě je ještě hodně lidí, kteří touží po pomstě za to, co se tam stalo. Avšak mnoho katolických věřících, ne sice všichni, neboť ne všichni to po-

chopili, ale je jich hodně, chtějí vydávat svědectví, že odpuštění je možné. Pouze z lidského hlediska to možné není. Člověk sám od sebe není schopen odpustit takové zločiny, ale s Boží pomocí, s Boží milostí a s pomocí jiných lidí je toto odpuštění možné. Znáám lidi, kteří po svém hlubokém obrácení šli do vězení, vyhledali vrahy svých rodin a řekli jim, že jim odpouštějí. Pochopili, když sami na sobě zakusili odpuštění, že to je jediná cesta k porozumění a k jednotě. Navštěvují křesťanská společenství a tam vydávají svědectví o odpuštění, aby pomohli jiným jít stejnou cestou.

Do řetězce odpuštění a pomoci se můžete zapojit i vy prostřednictvím adopce srdce, hmotným darem nebo modlitbou. Ať Pán vám oplatí každý i ten nejmenší dar srdce.

podle magnetofon. záznamu zpracoval bB
foto: archiv MAITRI

sestra Jolanta při práci ve Rwandě

Konto pro Adopci srdce:

Peněžní ústav: **KB Brno-město;**

Číslo účtu: **6967640267/0100;**

Název účtu: **Nadace solidarity**

s chdými třetím světa;

Kostantní symb.: **379;**

Var. symb.: **101 (Adopce srdce)**
nebo **100 (Pomoc pro Rwandu).**

Bližší informace na adrese:

RNDr. Josef Kuchyňa,

Komárovice 1, 588 22 Luka n. Jihl.

Jak demaskovat New Age

Polský dominikán a univerzitní profesor Jacek Salij měl nedávno v Bydgoszczi přednášku pro středoškolské profesory o tom, jak se chovat ke zjevu New Age. Toto celosvětové hnutí nabízí dnes mladým lidem, hledajícím duchovní hodnoty, východní meditace, nové systémy výživy, akupunkturu, astrologii, svobodné zednářství apod. Málokdo se ještě nešel s těmito a podobnými návrhy.

Katolík a zejména pedagog by měl vědět následující:

Současná nabídka New Age není ničím novým. Její teze, že křesťanská éra (znamení ryby) se končí a nastupuje nová éra (Vodnáře), není originální, neboť toto hlásali již ve starověku gnostikové.

New Age vychází z utopického myšlení osvícenství, které věřilo, že skončila doba „barbarského“ středověku a temna a započal nový věk světla, zbavený údajných křesťanských pověr. Utopické myšlení realizovala Velká francouzská revoluce, jejíž vůdcové hlásali, že vyvražděním všech nepřátel je možno udělat lidi šťastnými a uskutečnit hesla o volnosti, rovnosti a bratrství.

Dalším dogmatem New Age je tvrzení, že křesťanství upadá, počet praktikujících klesá. Není to pravda. Počet praktikujících katolíků sice klesá v Evropě a ve vyspělých zemích, ale naopak stoupá v Africe a rozvojových státech. Ostatně úpadek Katolické církve a její zánik předpovídali falešní proroci vícekrát v historii. V 16. století, kdy polovina Evropy přešla k protestantismu, si mysleli mnozí, že toto je konec Katolické církve. R. 1798 francouzský generál Napoleon Bonaparte zajal papeže Pia VI. a ohlásil oficiálně konec papežství. Že se škaredě zmylil, netřeba dokazovat.

Charakteristickým znamením New Age je také panteismus. Je to světový názor, který ztotožňuje Boha s přírodou a dokonce s člověkem. New Age ve svých projevech nešetří krásnými řečmi o Bohu, ale při pozornějším

vnímání nemůže posluchači nebo čtenáři uniknout, že se zde nečiní rozdíl mezi Stvořitelem a stvořením, což je typické pro panteismus. Již papež Pius IX. v 19. století ve svém Syllabu bludů moderní doby z r. 1864 poukázal na tuto skutečnost. Bůh v pojetí New Age je sice vznešený a krásný, ale není osobní, nedá se s Ním navázat osobní kontakt a sprátelit se s Ním. Propaguje se všeobjímající láska, ale nemluví se o tom, že k životu člověka nerozlučně patří kříž, námaha a oběť. Odtud pochází naše honička za jakousi ideální láskou, které ale nedosáhneme, protože ji nespojujeme s křížem.

V různých projevech New Age se oslavuje také příroda, jako by byla božská. Mnoho místa zaujímá také tematika svobody, což ale nepřekáží hlásání astrologie, magie, reinkarnace, kteréž to nauky popírají vnitřní svobodu člověka.

Hlavním rysem New Age je však pochybnost o existenci pravdy. Pravda je čímsi relativním: jestli ty sám jsi přesvědčen, že něco je pravda, potom to znamená, že to pravdou skutečně je. Takové chápání pravdy otevírá lidstvu cestu k individuálním pravdám, které pravdami nejsou. Tím je zpochybněno, že Ježíš Kristus, vtělený Bůh, je jedinou Pravdou, neboť stejnou pravdu jako On mají přece i Buddha, Vivekananda, Mohamed, Konfucius atd.

New Age je nejnovějším stadiem svobodného zednářství. Jeho cíl je jasný: zlikvidovat Církev, zničit nauku Kristovu. Jeho taktika však je lstivá. Netváří se - alespoň zpočátku - ke křesťanství nepřátelsky, přichází nejprve s nabídkou zdánlivě neškodných věcí: alternativní medicíny, zdravé výživy, vegetariánské stravy, ochrany životního prostředí atd. Nenápadně je však do těchto aktivit vsouvána nauka New Age, jak byla výše prezentována. Je třeba, aby se katolík nenechal mást. Pane, dej nám prosíme dar rozlišování duchů.

Radomír Malý

Církvi Kristově se neustále předhazuje, že se stavěla proti emancipaci žen a jejich rovnoprávnosti s muži. Prý je zatlačovala k domácímu krbu a neumožnila jim aktivně se podílet na ve-

ném rozhodnutí mladé dívky pro řeholní život něco posvátného, před čím je nutno se sklonit.

Křesťanský středověk se může pochlubit celou řadou svatých žen, které zasáhly významně

DISKRIMINOVALA KATOLICKÁ CÍRKEV ŽENU?

řejném životě společně a na stejné úrovni s muži.

Fakta však mluví o něčem jiném. Církve samozřejmě vždycky zdůrazňovala prvořadou roli ženy v péči o děti a při jejich výchově, jakož i ve starostech o provoz domácnosti. To je vlastní charisma ženy. Zároveň ale nikdy Církve neucíla, že by žena nesměla zastávat tytéž funkce jako muž nebo že by nemohla dosáhnout stejného vzdělání jako on. Výjimku tvoří pouze přístup žen k jáhenskému, kněžskému a biskupskému svěcení, protože Pán Ježíš ustanovil za apoštoly pouze muže. Zástupkyně Sv. stolce Suzanne Scorsonová na zasedání komise OSN pro právo ženy zaslíbeně hovořila o dvoutisícileté angažovanosti Církve ve prospěch ženy.

Církve již v antice se zasadila o to, aby byla zákonem zakázána možnost usmrcovat čerstvě narozené děti jejich otcí. Mužové dávali často likvidovat právě děvčata, neboť antika pokládala ženu za méněcenného tvora. Rovněž tak je obrovskou zásluhou Církve, že po skončení pronásledování křesťanů ve 4. století bylo otrokářům zákonem zakázáno sexuální využívání otrokyň. Legalizace monogamního manželství a kvalifikace každého mimomanželského sexu jako hříchu posílilo důstojnost ženy a její zdravé sebevědomí. Už nebyla pouhou hříčkou v rukou mužů. Mariánská úcta a s ní spojený kult panenství vychovávaly muže k jinému pohledu na ženu, který viděl v dobrovol-

do dějin. Nejedná se přitom jen o královny typu sv. Isabely Portugalské nebo sv. Bathildy, ale zejména o vynikající řeholnice, jež svým vzděláním a duchovní velikostí ovlivnily své prostředí. Vzpomeňme jen sv. Alžbětu Durynskou, naši sv. Anežku Českou, sv. Hildegardu z Bingenu aj. Sv. Kateřina Sienská ve 14. století a sv. Terezie z Avily v 16. století získaly dokonce titul „Učitelky Církve“. Zapsaly se nejen do duchovního, ale částečně i do politického života své doby, sv. Kateřina dokonce radila papežům. Avšak ani těm ženám, které si nezvolily řeholní život, nebyl uzavřen přístup ke vzdělání a prosazení svých dovedností. Málokdo ví, že první ženou univerzitní profesorkou byla v 11. století v Salernu lékařka Trotula de Ruggiero. V benediktinské řeholi, zvláště v anglosaské oblasti, bývala velmi často abatyše ženského kláštera představenou i mužské větve řádu. Ženské kláštery poskytovaly školní vzdělání dívkám právě tak jako mužské chlapcům. Z ženských klášterů vyšla celá řada mystiček, spisovatelek, vědky atd.

Dnes získává více než 23 milionů žen a dívek své vzdělání v církevních zařízeních. Katolická církev vždycky podporovala a podporuje stejné vzdělání pro ženu jako pro muže a stejnou možnost sebeuplatnění. Zároveň však odmítá jakoukoliv snahu setřit přirozený fyzický i psychologický rozdíl mezi mužem a ženou, což prosazují moderní feministická hnutí. Součástí těchto požadavků je mimo jiné i „právo“ ženy na interrupci a „právo“ na volný sex. Jenže tato „práva“ jsou ve skutečnosti novodobým otroctvím ženy a jejím skutečným znerovnoprávněním. Ale to už je téma na jiný článek.

Túto dojmivú legendu napísal známy taliansky novelista A. Predieri. Vyzdvihuje v nej veľkú do-rotu Panny Márie k chudobnej žene, ktorú trápili kruté výčitky

Nevezmeš ho na ruky?

svedomia, že neposkytla útulok Svätej rodine.

Judita stála na prahu svojho domu a srdito požerala pred seba. Jej dom nie je predsa nijaký hostinec. Ak v hostinci nemajú miesta, tak v jej dome je ho ešte menej. A potom, prečo by sa mala deliť o miesto s akousi neznámou ženou. Nie, že by bola nejaká tuláčka, veď po cisárovom vyhlásení prišlo sem aj veľa statočných žien. Pravda, vie si predstaviť, ako je to v noci v sychrom počasí, a to ešte s dieťaťom pod srdcom...

Pocestná prešla popri jej dverách, Obidve ženy sa chvíľu pozerali jedna na druhú. Judita sklopila zrak. Povedať „nie“ bolo jej naozaj ťažko a povedať „áno“, akoby mohla? Nie je predsa hlavou domu, a muža, ktorý bol preč, sa nemohla spýtať.

Ti dvaja odišli. Keby ich aj zavolala, už by ju nepočuli. Akokolvek, takto je to lepšie. Veď kto by opatroval matku? Má dosť roboty so svojimi.

Vrátila sa dnu a pobrala sa spať. No sen nepričádzal. Čosi ju tlačilo pri srdci... Lútosť veru nie je dobrou perinou. Vstala a zatiahla závoru na dverách. A vrátila sa do postele, ale zas tie výčitky svedomia! Čo chcú, veď robila iba to, čo by urobila každá poriadna gazdiná.

Žiadala si, aby už bolo ráno. Prijel jej muž, otvoril mu dvere a zaželá požehnaný deň. On ju milo oslovil „Judita“, alebo dôvernejšie „Ita“, ako vždy.

Myšlienky ju zanášajú do dávnych čias, k jej menovkyni Judite, čo Holofernesoci odťala hlavu. Aj ona sa volá Judita. Aj ona by chcela byť slávnou, no na také čosi by sa neodvážila: ešte tak ovce strihať, to robí rada.

A už opäť bola v myšlienkach na muža a ženu, ktorých neprijala do domu. Ale veď dnes je veľa takých ľudí, čo nemajú v Betleheme strechu nad hlavou, bránila sa dotieravým myšlienkam. Pokoj však uletel, svedomie ju škrelo čím ďalej tým viac.

Začala myslieť na Mesiáša. Často myslievala na neho. Prichádzal jej na myseľ obyčajne pri počúvaní Písem v synagóge, keď sa modlila za spásu Izraela. Tejto noci jej to prišlo na um samo od seba.

Zrazu sa jej zazdalo, že počuje spev, odkiaľsi z blízkych briežkov... Nemarí sa jej?

Mesiáš... Už stáročia ho čakáme a kto vie, kedy príde. Nie, že by neprišiel, ona v neho verí. Kto

bude mať šťastie vidieť ho? Ona určite nie! A ani žena v požehna-

nom stave, ktorá prešla večer popri jej dverách.

Ale už dost! Nechce myslieť ani na ženu v požehnanom stave, ani na prorokov, ani na Mesiáša. Len čo si lepšie priťahla prikrývku, začula mužov hlas:

- Ita! Ita!

Skočila a rozbehla sa k dverám. - Čo sa stalo, čo je?

- Anjeli! Ita, anjeli! Videl som ich. Boli na briežkoch spievali a potom sa jeden spustil bližšie k nám a povedal...

Čo to tára ten muž? Anjeli? Akí anjeli? Anjeli sa predsa zjavovali prorokom a patriarchom.. Že by jej mužovi...?

- Aký bol ten anjel?

- Aký? Nevieam.

- Vidiš, ani to nevieš, ako vyzeral!

- Ale pravda, svätá pravda, videl som ho!

- Mal krídla?

- Krídla nemal. Anjel má hlas, má žiariaci jas. Jednoducho citíš, že je tu. A on hovorí, spieva...

- Spieva?

- Bol to zbor, ako by spievalo sto ľudí.

- A čo spievali?

- Nevieam, niečo o sláve Bohu, o pokoji ľuďom, spev, ktorý sme všetci pastieri počúvali ako očarení.

- Aj ja som počula.

- Ako, aj ty?

- Počula som, ako zvuk prichádza z vrškov. Povedala som si: to nie je nič, to sa mi len zdá...

- Rýchlo sa obleč - kázal jej muž - a chytrou pod so mnou!

- Kam?

- K malému Dieťaťu, ako nám povedal anjel. Narodilo sa tejto noci, pred chvíľou v jaskyni.

- Aké dieťa? Čie?

- Chlapček. Spasiteľ Izraela. To vravel anjel. Dieťa chudobných ľudí.

To dieťa sa mohlo narodiť v našom dome a hľa, rodí sa v maštali, pomyslela si žena a zamotala sa do pláštá.

- Čo je s tebou? Neideš?

Potriasla hlavou. Ved' ako by sa opovážila pozrieť do očí tej žene a jej dieťatku...?

Muž ju však stiahol nasilu. Keď vykročili, musel ju takmer sácať pred sebou, tak sa jej nechcelo. Keď prišli na miesto, priam ju sotil medzi pastierov pred dieťa. Zahľadela sa na zem v nádeji, že ju mladá matka nespozná. Matka ju však ihneď spoznala a podávala jej dieťa:

- Nevezmeš ho trochu na ruky?

V Judite zamrel dych od prekvapenia.

- Ja...?

- Hej. Videla som, ako ťa bolelo, že si nás nemohla prijať. Dieťa si však samo našlo dom.

Dom? Judita sa poobzerala. Vari je toto dom?

A znova potriasla hlavou a hneď vybehla von. Vybrela najlepšiu ovcu, vrátila sa a vziala nožnice z mužovej torby a začala ju strihať.

- Ovečke bude chladno, - povedala matka.

- Lepšie, keď bude jej chladno, ako by sa mal chvieť zimou syn Izraela. - A začala kusmi vlny pokrývať dieťa.

- Mladej matke prišlo ľúto ovečky a pohladila ju. A hľa, ovečke zrazu narástlo rúno. Mária, mladá matka, objala dieťa a usmievajúc sa vravela:

- Neprišiel, aby bral, nechce nič odnášať, ani rúno jednej ovce.

*Preložil a upravil A. Pauliny
(Mariánské zvony 8/97)*

BŮH JE VŽDY SE MNOU

na tuhle otázku odpovedieť. Viedla jsem jenom, že je to duch, který nám poslal na zem svého syna, který za nás umřel na kříži, a který nám dává dárečky o vánocích pod stromček a bere lidi do nebe. Moc jsem o NĚm nevěděla. Ani jsem se neptala. Prostě mi to stačilo.

Pak ale nastala změna, změna, která otfásla mým životem. Ztratila jsem, zdálo se mi tehdy, snad celý svůj život, ty, co jsem tolik milovala a kdo mě přivedli na svět. Nejdříve to byl tatínek, kterému jsem tolik věřila a za dva roky to byla maminka, na které jsem byla tolik závislá. A tehdy jsem vlastně ztratila i Boha, kterého jsem moc dobře neznala. Viděla jsem v NĚm jenom zlo za to, co způsobil, že mi vzal to, co jsem tehdy tolik potřebovala. Byla jsem malé bezmocné dítě, které toužilo po lásce a On mi ji vzal. Nevěděla jsem, co se mnou bude, kdo si mě vezme. Bylo to neštěstí a byla jsem přesvědčená, že Bůh při mne nestojí. Ale Pán to vše zařídil. Objevila se teta se strýcem, kteří si mě hned vzali. Byli taky nešťastní a Bohem zklamání, že nemohou vychovávat své vlastní děti. Neměli to štěstí do té doby být mámou a tátou. Najednou však dostali mě a já dostala zpět lásku.

Dnes mohu říct, že to byla milost, kterou jsme dostali všichni od Boha, který spojil lidi zklamané a udělal z nich šťastné. Začala jsem přemýšlet, myslet na Boha, měla jsem touhu Ho poznat a opět najít, začala jsem se účastnit mše svaté. Určitě se ptáte, zda jsem Ho potom našla, a já mohu říci, že ano, a děkuji všem, kdo mi při tom pomohli. Nyní vím, že je se mnou neustále a má jisté úmysly. Snažím se kráčet po Jeho cestě, kterou mi připravil, i když se na ní objeví překážky. Chci je zdolávat a přijímat. Mám povolání, kde Pána potřebuji nejvíce, kde problémy jdou stranou a láska je v popředí. Pracuji jako zdravotní sestra na dětské chirurgii a vím určitě, že je to povolání, které dělám s láskou a s pochopením. Protože vím, jak bolí, když někoho blízkého ztratíte, a v mém případě to byla ztráta věhlasobná, protože jsem ztratila tehdy i Boha. Děti jsou zde bezmocné a plačící, zoufalé a nemocné. Chtějí upřímnost, ne faleš. A věřte, že děti na vás vše poznají. Já jsem však plná síly od Pána, dokážu s nimi cítit a darovat se jim. Mohu říct, že jsem jiná, nedokážu přijít mezi ně mrzutá a otrávená, jak to většina z nás dělá. Víím, že můj nebeský Otec je vždy se mnou, sdílí se mnou vše dobré i zlé, dává mi naději a štěstí. Proto jsem chtěla tohle povolání, abych dávala tu sílu druhým. Jsem ráda, že s nimi mohu být i na Štědrý den a rozdělit se s nimi o tu radost, že se nám narodil náš Pán, i když vím, že většina z nich tomu nerozumí. Vidí v něm pouze rozdávní dáreků, tak jako já jsem to viděla, když jsem byla malá.

Teď už vím, že mé zklamání bylo k něčemu dobré. Teď přijímám zklamání jinak a snažím se ho vždy překonat. Mám ale z toho mého zklamání jednu zkušenost, že jsem byla tehdy tolik zoufalá a tím jsem ublížila mnoha lidem, protože jsem si myslela, že mě nechtějí pochopit a nemají mě rádi. Myslím, že je dobré, aby se každý z nás nad sebou zamyslel a hledal příčiny rozporů mezi blízkými. Nesmíme dávat vinu druhému, ale především ji hledat v sobě, tak jako já jsem hledala příčinu, proč jsem Ti tolik křivdila a opustila tehdy Tebe, Bože.

Adventní vyznání

Milé děti, představte si, že by housenka dovedla mluvit. Housenka, která nic jiného nedělá než celý den od rána do večera pomalu leze a okusuje listy.

Řekla by si: „Musím se sama starat, abych si nějak zařídila život a hodně se najedla, vždyt se jinak nikdo o mě nestará.“ Ale to by byl velký omyl. Někdo přece

myslí i na malou housenku, a to Pán Bůh. Jednoho krásného dne by jí řekl: „Milá housenko, poslyš, já mám s tebou velký plán. Chci ti udělat křídla! Staneš se krásným barevným motýlem.“ „Výborně“, řekla by housenka, „to je ono! Hned ze mě udělej motýla!“ „Ano, ano“, řekl by Pán Bůh, „rád to udělám. Ale má to jeden háček: musíš totiž napřed umřít. A nebude to hned, ale až přijde tvůj čas.“ Jak, umřít? Malá tlustá housenka se strašně ulekla. Umřít?

Ne, to raději chci zůstat housenkou a okusovat listy a vzdát se křídla... Nebo snad přece jenom?... A představte si, najednou dostala odvahy. Myslela na křídla a na létání a na modrou oblohu a vzpomněla si, že Bohu můžeme důvěřovat.

A tak, když přišel její čas, přestala lézt po listech a stala se kuklou. Vypadalo to, že leží mrtvá v rakvi. Ani se nehnila. Ale mezitím Pán Bůh proměnil housenku, která byla jako mrtvá, v nádherného pestrobarevného motýla.

Jednoho dne, když nad horami vycházelo slunce, vylezl z rakve kukly pře-

krásný motýl, rozprostřel nádherná křídla, že byla radost se podívat, jak zářila jasnými barvami. A motýl se vznesl do výše, viděl krásu nesčetných květů, stromů, řek, jezer, lesů, domů, měst, hor, nad tím modrou oblohu a zářící slunce, ke kterému byl blíž. A viděl, že není sám a opuštěn, že se v paprscích slunce třepetá mnoho jiných motýlů, ke kterým měl teď najednou tak blízko.

Vidíte, děti, to je podobenství, které Pán Bůh vložil do přírody. Podobenství o novém životě, který nám Pán Bůh připravuje. I pro nás přijde jednou náš čas, i naše tělo bude položeno do rakve a bude to vypadat, jako bychom byli navždycky mrtví. Ale Pán Ježíš nám říká: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne neumře navěky.“ (Jan 11,25-26). A také říká: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54).

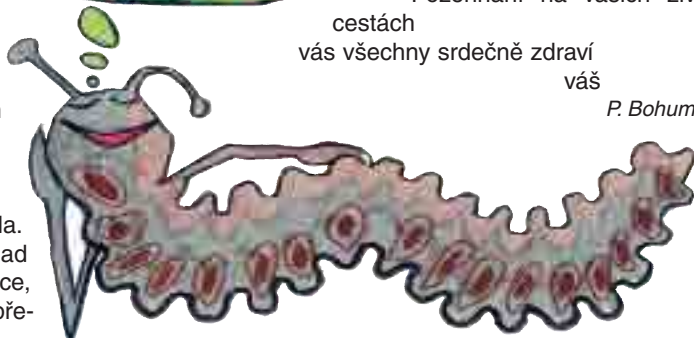
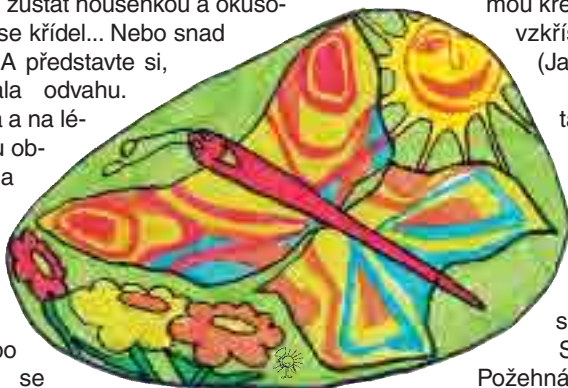
Půjdeme-li cestou života s Pánem Ježíšem, on jednou přemění náš pozemský život v život nebeský. A v poslední den vstaneme a budeme žít bez konce ve věčné Boží nádheře, slávě, radosti a štěstí.

S přáním velkého Božího Požehnání na vašich životních

cestách
vás všechny srdečně zdraví
vás

P. Bohumil Kolář

Boží plán

Poděkování

Ráda bych z vděčnosti a pro povzbuzení chudých veřejně poděkovala za Boží lásku a mocnou přímluvu Panny Marie. Žiji s manželem už přes 33 let. Plných 31 let byl doslova vlečen v závislosti na alkoholu. Nepomáhalo nic, ani několikrát opakované léčení. Nebudu zde vypisovat, jaké hrůzy a utrpení jsme s 5 dětmi prožívali. Jedinou útěchou a pomocníkem nám byla modlitba a Boží pomoc každým dnem. Mnohokrát jsem ztrácela naději na zlepšení situace a uzdravení manžela. Ale Duch Svátý vždycky pomohl vytrvat. Před 2 lety jsem byla s manželem na Medžugorji a od té doby začala jeho proměna. Sám začal abstinovat a chodit na mši sv. Dnes je z něho hodný dědeček a já chci poděkovat Panně Marii a jejímu Synu za nesmírnou lásku, pomoc a uzdravení.

Díky Pane! Díky Maria!

Nekonečně vděčná Ludmila

Rád bych veřejně poděkoval Bohu a Panně Marii a podělil se s Vámi o zkušenost, nebo lépe řečeno, o Boží zásah do mého života.

První zázrak jsem prožil několik měsíců poté, co se moje žena vrátila z první pouti v Medžugorji. Bylo to v období let 89/90. Tehdy si s sebou přivezla modlitební knížku „Modli se srdcem“. Modlili jsme se z této knížечky několikrát denně. Až mě začaly trápit nervy. Nevěděl jsem, kdo jsem a čím jsem, trpěl jsem bludnými představami, až mi doktor řekl, že se musím léčit. Tehdy jsme se s ženou začali intenzivně modlívát modlitbu za uzdravení duše i těla. Po 14 dnech vroucí modlitby, v neděli, kdy jsme tuto modlitbu přednesli aspoň pětkrát, nervy se opět ozvaly a já se přenesl „do jiného světa“. Žena už to nemohla vydržet a prudce se mnou zatřásla: „Vzbuď se, všechno se ti jenom zdá!“ A já, jako bych se probudil ze zlého snu, od té doby mám pokoj už několik let. S ženou jsme začali jezdit do Medžugorje děkovat Bohu a Matce Boží za milost, které se mi dostalo.

Druhý zázrak jsem prožil v roce 1996/97. Od 4. třídy jsem nosil velmi silné brýle (7,5 dioptrie). Měl jsem tyto brýle již 50 let, nic se nezlepšilo a já

jsem se smířil s tím, že si brýle vezmu i do hrobu. Bez nich jsem byl ztracen, viděl jsem opravdu málo. Na podzim roku 96 jsem jel do Medžugorje. Denně jsem si tam umýval oči vodou z kašny před kostelem. Nic se nezměnilo, musím však říct, že jsem za uzdravení očí vlastně neprosil, tak moc jsem byl se svou vadou sžitý. Za půl toku, na jaře, jsem zjistil, že přes brýle špatně vidím. Napadlo mě, že se mi zrak opět zhoršil a já budu muset mít ještě silnější skla. Začaly práce na poli a ve vinohradě a já jsem tam jednou ty moje brýle ztratil, vůbec nevím jak. Půjdu domu a povídám ženě, že bez brýlí nevidím, že je musím jít se mnou do vinohradu najít. Žena však říká: „Nikam nechoď, teď půjdem do kostela na mši svatou.“

Když jsem seděl v kostele v lavici, zpívala se mariánská píseň a mně bylo líto, že se nemohu zapojit, protože jsem neměl brýle. Avšak najednou se přede mnou písmenka vyjasnila a já jsem přečetl to, co jsem bez brýlí už 50 let nedokázal! Byl jsem naplněn Boží milostí, že jsem celou mši proplakal a děkoval Ježíši a Marii za tak velký zázrak.

Nyní brýle už rok nepotřebuji, chodím několikrát týdně do našeho kostelíku ve vesnici děkovat Bohu za uzdravení a každý rok do Medžugorje Panně Marii za její přímluvu, i když jsem vlastně ani nežádal o tak náhlé a obrovské uzdravení. Jsem jako ten slepý, který neviděl a vidí, ale já jsem prohlédl nejen očima, nýbrž i srdcem.

Ještě jeden neobyčejný Boží dotek ve svém životě jsem prožil. Je to asi 35 let zpátky. Měl jsem problémy s kolennem, mnohokrát mi brali vodu. Jednou mě koleno velmi bolelo a doktor mi oznámil, že vevnitř je hnis, který se musí operativně odstranit. Jmenuji se Petr a právě v červnu, na svátek Petra a Pavla jsem měl operaci podstoupit. Před nástupem do nemocnice jsem šel na mši svatou, nepopírám, že jsem se operace dost bál. Nikdy předtím jsem při mši svaté nepocítil tak silně Boží přítomnost jako tenkrát. Prosil jsem Ježíše a Marii o sílu, také Petra a Pavla o přímluvu. Plakal jsem v kostele jako malý kluk, nechápal jsem, co se děje, jen jsem vnímal neuskutečnou blízkost Boha, kterou jsem předtím neznal. Po mši svaté jsem se vydal na cestu do nemocnice. Náhle jsem upadl a na bolavé noze mi naskákaly pupínky, jako by se hnis rozlil do celé nohy. Povídám si, že takto operaci podstoupit ne-

mohu, vrátil jsem se tedy domů. Po 14 dnech jsem navštívil doktora. Koleno mě nebolelo, pupínky zmizely. Lékař kroutil hlavou a nechápal, jak je to možné. Operace se tedy nekonala a já od té doby mám pokoj, koleno mě už téměř 40 let netrápí.

Chvála Ježíši Kristu a Panně Marii, že mohu vydávat tímto svědectví o jejich nesmírné lásce k nám lidem.

Petr Bařina, 62 let, Starý Podvorov

Chtěla bych touto cestou veřejně poděkovat Duchu Svatému za jeho pomoc při náročném studiu a těžkých zkouškách. Taktéž bych chtěla vroucně poděkovat Panně Marii za její neustálou ochranu a dar zdraví.

Chvála Kristu a Panně Marii.

studentka Jana

Neposkvrněná Panno Maria, dlužím Ti poděkování za milost, kterou jsi udělila mé sestře Maruše prostřednictvím zázračné medailky.

Budou to dva roky, co ji postihla těžká zákeřná nemoc. Prosila jsem Tě, Panno Maria, o paprsek Tvé lásky pro moji sestru, aby neodešla z tohoto světa, bez smíření s Bohem - její víra byla spíše nevírou. Měla totiž za zlé své dceři, že odešla do kláštera - proč mi ji Bůh bere? Hněvala se.

Nevěděla jsem jak na to, ani Editu, její dcera, která už byla z kláštera doma a o Marušku se starala. A pak mně „NĚCO“ osvítilo. 12. září má svátek Marie - dám sestře tu medailku, co jsem našla při praní, a uvidím, co na to řekne. Byla to zázračná medailka mé dcery. A tak jsem stála u postele své sestry a s napětím ji podávala medailku. Sáhla po ní, prohlížela si ji. „Chceš ji pověsit na krk?“ „ANO“. Byla jsem šťastná.

I Editu se rozzářila a pochopila. Věděla jsem, že už nemusím nic říkat a ani jsem nemohla.

Edita dovedla hned na druhý den kněze a Maruška přijala svátost smíření, pomazání nemocných a sv. přijímání. Brzy na to by se s ní kněz už nedomluvil.

Zemřela 2. listopadu - Pán ji přijal ke svým věrným zemělým. Editu nedávno odešla opět do kláštera - „VÍM, ŽE DNES BY MI TO MAMINKA UŽ DOVOLILA.“

Ještě jednou DÍKY MARIA!

Hana

Chtěla bych veřejně poděkovat Matičce Nebeské, Ustavičné Pomoci, za celoživotní pomoc a ochranu. Zvláště za ochranu a přimluvu u svého Syna letos v březnu při těžké operaci hlavy.

Když mě odváželi v osudný den večer v bezvědomí do nemocnice, měla jsem Její medailku na krku. A když vše skončilo a já jsem opět přišla k vědomí, tak jsem první myslela na Neposkvrněnou a hledala medailku, kterou nosím jak nejdražší poklad, už dlouho a stále mi pomáhá.

Děkuji Ti Neposkvrněná za záchranu mého života! Také Tě prosím za obrácení manžela a dar víry v rodině. Kdo o pomoc Tebe žádá, každého slyšíš hlas, pomohlas Matičko, pomůžeš zas...

Tvoje vděčná ctitelka

Ludmila ze Slezska

Milí přátelé!

Dlužím Panně Marii, naší nebeské mamince, poděkování za to, že mě přijala za svoji rytířku. Už jsem si to dávno přála a teď si říkám, že toho snad ani nejsem hodna a bojím se, že to nedokážu. Prosím Ducha Svatého, ať mě pomůže plnit dobře mé vyznamenání. Také Ti, Panno Maria, za všechny Tvé přimluvy u Tvého Syna Pána Ježíše, za mé prosby a útěchy v mých životních starostech.

Děkuji Ti Maminko!

Tvá vděčná ctitelka

Bohumila

Milí přátelé,

dlužím veřejně poděkování Matce Boží za Její přimluvu a pomoc.

Děkuji Ti, Maria, za vyprošení mých přání. Odpusť mi, Bože, mou malou víru a pomoz mé nedůvěře.

Anna

Chystali jsme se s mým otcem na pouť do Medžugorje. Velmi jsme si přáli tam jet, ale zdálo se, že Boží vůle je jiná. Několik týdnů před poutí otce postihly zdravotní obtíže a já sama jsem pro určité těžkosti doslova do poslední chvíle nemohla vědět, budu-li moci opravdu jet. V této situaci, která se jevila dosti beznadějná, jsme hledali pomoc jedině u Boha. Svěřovala jsem mnoho a mnohokrát úmysl naší pouti s velikou důvěrou v milosrdenství Srdce Ježíšova a říkala jsem Panně Marii: „Matičko, jestli nás tam chceš mít, pomoz

nám Ty sama, vždyť Ty můžeš od Pána vše vyprosit.“

A jak odpověděl náš Pán a Matka Boží na moje prosby? Otcův zdravotní stav se výrazně zlepšil, také mne Pán uchránil těžkostí, kterých jsem se tolik bála, takže jsme se opravdu mohli vydat na pouť.

Na cestách jsme zakusili mateřskou pomoc a ochranu Panny Marie a šťastně jsme se vrátili domů. A v Medžugorje? Navždy budu Bohu děkovat za ty požehnané dny duchovního občerstvení a útechy, tak blízko Pána Ježíše a naší Matičky...

Vyznávám, že jsem obdržela opravdu více, než jsem se odvažovala doufat. Těmito řádky chci vyplnit slib, který jsem dala Panně Marii: totiž, že Ji veřejně poděkuji, budeme-li moci do Medžugorje putovat a zároveň bych se chtěla se všemi čtenáři

Immaculaty podělit o hlubokou a radostnou zkušenost, že náš Pán Ježíš rád a štědře obdarovává svými milostmi ty, kteří se svěčují zcela jeho Matce a prosí Ho s velkou vytrvalostí, s odevzdaností do jeho láskyplné vůle a především s bezmeznou důvěrou v jeho milosrdenství.

Helena

Dne 11.7. 1998 jela celá naše rodina na „pekařskou sobotu“ do Rožnova p. Radhoštěm osobním autem. Cestou tam se nám stala nehoda - v plné jízdě uletělo levé zadní kolo od auta. Díky Bohu, na jinak frekventované silnici (auta, chodci, cyklisté) zrovna nikdo nebyl. Nikomu se nic nestalo. Víím, komu za to vděčím. Slíbila jsem Panně Marii, že Ji veřejně poděkuji. Děkuji také za stálou ochranu a pomoc.

Vaše čtenářka Zdena

HVĚZDĚ MOŘSKÉ

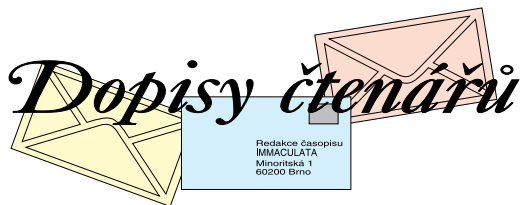
**Ó matko přesvatá! Když noc se chýlí
v kraj, všedním bojem o chléb uštváný,
tu jako v tichý úkryt ochranný
mé písně letí motýl bílý.**

**Hle, andělé již hvězdy rozsvítili,
jež plavcům naději jsou záhrany,
když koráb, křídlem bouře zmítaný,
po vlnách zrádných v jistou zkázu pílí.**

**Ó spáso má! I já jsem vetchou lodí,
s níž moře v život nelitostně hraje
a která v přístav neznámý se brodí.**

**Nuž vzejdi již! Pak nechať bouře laje,
Tvá svatá zář mne jednou doprovodí,
kam duše touží - v nadhvězdnaté
kraje.**

Jan V. Svárovský

Drazí,
chci Vám poděkovat za Váš časopis, který se mi poprvé dostal do rukou v nemocnici od velmi hodné pacientky, která je věrná Vaše odběratelka. Já bych Vás chtěla touto cestou poprosit, abyste poděkovali veřejně mé předražené mamince, která dobře a zbožně vychovala šest dětí a teď ještě vychovává dvě vnučky, kterým náhle zemřela před čtyřmi lety maminka. Prosim zároveň drahou Matičku Pannu Marii, aby naší maminku ochraňovala a dodávala jí sílu do dalších let. Dne 11.12.1998 se dožije sedmdesátí let.

Ze srdce a s láskou za všechny její děti, vnučata a pravnoučata.

řeje dcera Liduška a Marie

Milí čtenáři,

dovoluji si Vás poprosit o přímluvu u Neposkrvněné Panny Marie za synovo uzdravení, za navrácení víry a za Boží milost a ochranu. Moc se o něho bojím (ne bezdůvodně). Panna Maria nám před lety také zázračně pomohla - uzdravila se nám dcera. S důvěrou se obracím k Matce Boží i tentokrát.

Děkuji všem

Marie

Drazí přátelé!

Všechny Vás upřímně zdravím a prosím o modlitbu za mého nemocného syna. Vystudoval teologii, složil věčné řeholní sliby, přijal jáhenské svěcení a příštím rokem by měl přijat kněžské svěcení. Onemocněl a v současné době leží v Praze v nemocnici s trávicími potížemi. Zhubnul 15 kg a nevíme, co bude dál. Proto prosím o modlitbu za jeho uzdravení.

Ludmila z Moravy

Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy

Mezi křesťany méně psychóz

Více než 200 studií v USA se shoduje v tom, že mezi věřícími a praktikujícími křesťany je podstatně méně psychóz a duševních onemocnění než mezi ateisty a lidmi nábožensky lhostejnými. Věřící také podle těchto sociologických studií v podstatně menší míře konzumují alkohol a drogy a vykazují také rapidně méně sebevražd. Je mezi nimi též méně rozvodů a také - překvapivě pro dnešní pansexualismus - jsou spokojenější i v oblasti sexuálních vztahů při vazbě pouze na manželského partnera.

Fels 5/1998

Skupina katalonských odborníků v oblasti reklamy založila v Barcelóně Nadaci Kolbeho pro agenty reklamy. Jejím cílem je gratisová podpora všech katolických institucí - organizace, hnutí atd. - které potřebují reklamní kampaň nasměrovanou na novou evangelizaci. „Chceme zmodernizovat esteti-

ku křesťanského jazyka bez zesvětštění jeho obsahu“, řekl Francisco Segarra, předseda nadace.

(Fam. Chrét. 4.6.)

Po zkouškách s jadernými zbraněmi, které byly obnovené 11.5. v Indii, nevládní organizace zorganizovaly před parlamentem demonstrace, kde volali: „Chceme chleba, ne bomby“. Populární deník „Outlook“ napsal: „Jaderné zbraně nedělají národ velkým.“

(Fides 5.6.)

Proti urážkám náboženských symbolů

V Německu vzrůstá počet údajných „uměleckých“ děl, které hanobí často tím nejsprostším způsobem kříž, Pána Ježíše i Jeho přesvatou Matku, jakož i církevní osoby. V Norimberku např. jistý „malíř“ namaloval na kříži přibité prase. Věřící se dožadovali zároku prokuratury, bylo jim však řečeno, že jde o „svobodu umělecké tvorby“. V televizní reklamě na tvrdý alkohol říká známý komik konsekrční slova

„Vezměte a pijte z toho všichni...“. Německá biskupská konference se dožaduje zákroku státních orgánů. Rakouský malíř Otto Mühl zase namaloval obraz, na němž jsou při skupinovém sexu znázorněni Sv. Otec Jan Pavel II. a Matka Tereza. Tento urážlivý výplod byl vystaven ve vídeňském paláci Sezession, katolická obrana byla odmítnuta poukazem na „uměleckou svobodu“. Známý rakouský obránce nenarozeného života Martin Humer vyřešil situaci po svém: zaplatil si vstupné na výstavu a obraz přestříkal červeným sprejem. Potom se v klidu nechal odvést policií a je ochoten i zaplatit způsobenou škodu. Podle vyjádření pro média tak učinil proto, aby upozornil na beztrestnost rouhání, jehož se mnozí samozvaní umělci dopouštějí.

*Information FMG 65/1998
Glaube und Kirche 9/ 1998*

Blahořečení státního soudce?

Paolo Borsellino, italský soudce zavražděný r. 1992 mafii pro svou neúplatnost, má být blahořečen. Potvrdila to vdova po zavražděném paní Agnese Borselinová, která uvedla, že ve Vatikáně je již shromážděno velké množství písemných proseb, jež toto požadují. Její muž vedl zorný křesťanský život, svou nekompromisnost v boji proti mafii chápal jako výlučně křesťanské poslání. Paní Borselinová však řekla, že proces beatifikace považuje zatím za předčasný, protože bolest nad smrtí jejího manžela je ještě stále čerstvá.

Tag des Herrn 6.9.1998

Severokorejská statistika

Podle prozatímních údajů, které vzhledem k obtížnosti je nutno brát s velkou rezervou, se hlásí 66% obyvatelstva Severní Koree k ateismu. 30% představují vyznavači konfucianismu a taoismu, 2% se hlásí k buddhismu a necelé 1% tvoří křesťané, hlavně katolíci. Komunistická Severní Korea čítá 24 miliony obyvatel.

Gość Niedzielny 24/1998

Nejprve byli všichni proti nám...

Německý katolický časopis Fels přinesl rozhovor se zakladatelkou amerického Hnutí na ochranu života Wandou Franzovou. Jde o jedno z několika protipotratových sdružení v USA. Dnes čítá kolem čtvrt milionu lidí, ale „nejprve byli všichni proti nám“, říká jeho zakladatelka. Američtí občané včetně katolíků považovali jejich osvětovou kampaň proti interrupcím, antikoncepčním pilulkám a sterilizacím za potřebnost, zvláště se jich dotklo, když toto hnutí poukázvalo na šíření těchto praktik jejich vlastní v rozvojovém světě. Dnes podle slov paní Franzové je postupně stále většímu počtu obyvatel

USA jasnější, že interrupce jsou skutečnou tragédií Ameriky i celého světa.

Fels 4/1998

Ježíš žil 4 roky v Egyptě?

Tři roky a jedenáct měsíců žil Pán Ježíš jako dítě v Egyptě. Vyplyvá to z nově nalezeného egyptského kusu papýru, pocházejícího ze 4.-5. století. Tuto pamětihodnost prostudovala německá historička Gesa Schenkeová. Podle ní pochází papyrus z prostředí koptických křesťanů v Egyptě. Pán Ježíš je zde titulován jako Syn Boží, je zde i zmínka o vyvraždění betlémských dětí. Podle údajů papýru jich bylo 3721.

Bildpost 25/1998

Hrozba likvidace manželství a rodiny.

Němečtí sociální demokraté ve svém programu požadují „konečné odstranění každé diskriminace spolu žijících homosexuálních a lesbických párů“ a jejich legislativní plné zrovnoprávnění s manželskými svazky. Zároveň se také domáhají, aby i nesezdané heterosexuální páry měly tatáž práva co sezdané páry. Řádné manželství se také stane zbytečným? Toto varování nelze brát na lehkou váhu.

Fels 7-8/1998

Fatima: žádná třetí světová válka

Portugalský časopis „Christus“ uveřejnil nedávno rozhovor s dosud žijící vizionářkou z Fatimy, sestrou Lucií, která žije v klášteře v Goimbrě. Na otázku, jestli Matka Boží hovořila o třetí světové válce, odpovídala Lucie, že nikoliv: „Naše Paní nemluvila o občanské nebo politické válce s výjimkou obou světových válek. Hovořila pouze o válkách kacířství, bezbožnosti a odpadu od víry.“ K tzv. třetímu tajemství Lucie sdělila: „Třetí tajemství není k tomu, aby bylo sděleno. Je určeno pouze papeži a jemu podřízené církevní hierarchii. Papež je může zveřejnit, když bude chtít. Já ho ale od toho odrazuji.“

Fels 6/1998

Pastorace u postižených ozářením z Černobylu

Německý kněz P. Ephraim Bisaga se rozhodl odejít do farnosti Prinioy v Bělorusku, kde se stále projevují zhoubné následky výbuchu atomové elektrárny v Černobylu z r. 1986. Lidé, kteří v oblastech blízkých místu neštěstí žijí, ještě dnes mnohem častěji onemocní rakovinou než lidé v jiných krajích. P. Bisaga odešel mezi tyto lidi s vědomím, že i on sám může onemocnět. Popisuje ve svých zprávách do Německa, že mnoho dětí, které vyučuje náboženství je nemocných rakovinou.

Fels 6/1998

OBSAH

Maličký Bůh	3
František z Assisi	4
Pojď za mnou	7
Kde je Duch Páně, tam je svoboda	8
Radost z obětí	9
Život po smrti	11
Babička a prababička	11
Lidé, o kterých se nepsalo	12
Znamení vířezství	13
S láskou je to také tak	14
Kardinál Glomp k otázce křížů	15
Učinil pro Židy někdo více než Vatikán	15
Nad modlitebními knížkami	16
Vyprosili jsme si byt	17
Poselství papeže Jana Pavla II. ke světové misijní neděli 1998	18
Misie ve Rwandě	21
JAK demaskovat New Age	24
Diskriminovala Katolická církev ženu?	25
Nevezmeš ho na ruky?	26
Bůh je vždy se mnou	27
Milé děti	28
Poděkování	29
Hvězdě Mořské	31
Dopisy čtenářů	32
Zprávy	32

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 6/1998, ročník VII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratři minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte

var. symbolem, což je „vaše číslo“

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1998: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za slovy „**vaše číslo**“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Na počátku bylo Slovo

a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.

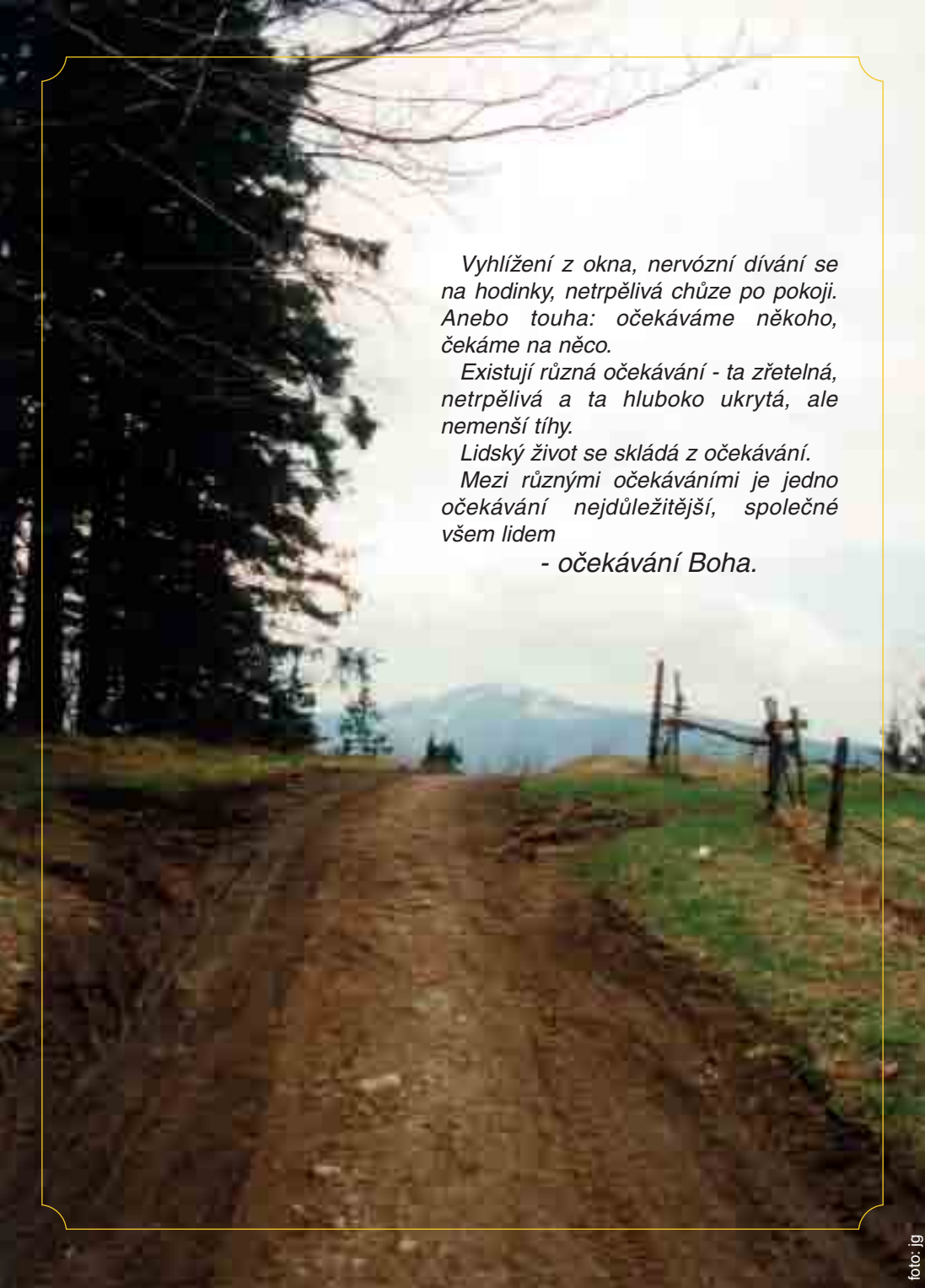
V něm byl život a ten život byl světlem lidí.

To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

(Jan 1,1.4.5.14)

**Vánoce, plné radosti, pokoje
a naděje z narození našeho Pána
přeje redakce**

A scenic landscape featuring a dirt road that winds through a forest of tall evergreen trees on the left. In the distance, a range of mountains is visible under a cloudy sky. To the right of the road, there is a simple wooden fence. The overall atmosphere is quiet and contemplative.

*Vyhlížení z okna, nervózní dívání se
na hodinky, netrpělivá chůze po pokoji.
Anebo touha: očekáváme někoho,
čekáme na něco.*

*Existují různá očekávání - ta zřetelná,
netrpělivá a ta hluboko ukrytá, ale
nemennší tíhy.*

Lidský život se skládá z očekáváníí.

*Mezi různými očekáváníími je jedno
očekáváníí nejdůležitější, společné
všem lidem*

- očekáváníí Boha.